ΠΙΟΝΕΡΟΣ

12

ΔΕΚΕΒΡΙΣ
1935

ΤΟ ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΕΧΙ ΤΑ ΑΚΟΛΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ:

			Ρυβ.	Καπ.
1.	Το πρόγραμα τις Κομιντέρνας . . . . (στι διμοτικί		»	50
2.	Β. ΠΙΚ. Λογοδοσία για τι δράσι τις ΕΕ τις Κομ. Διεθνός	»	»	50
3.	Δ. ΣΕΓΑΛ. Πολιτικί ικονομία	»	5	—
4.	Γ. ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ. Ι ιμπεριαλιστές ετιμάζυν νέο μακελιό	»	—	50
5.	Για τυς πιονὲρυς κε το πιονέρικο κίνιμα—λόγι αρχιγόν	»	—	80
6.	Π. ΠΟΣΤΙΣΣΕΦ. Το 1-ο Τυνγύσικο παρτιζάνικο απόσπαζμα	»	—	80
7.	Ν. ΤΙΧΟΝΟΦ. Σίμον ο μπολςεβίκος	»	—	75
8.	Β. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ. Τα πεδιά τυ ιπόγιυ	»	—	60
9.	Ν. ΓΡΙΓ. Ι σκαπανίς	»	1	50
10.	ΓΡΙΓΟΡΙΕΦ. Μιάμισι κυβέντα	»	—	75
11.	Α. ΥΛΙΑΝΟΒΑ. Τα πεδικά κε σχολικά χρόνια τυ Ιλίτς	»	—	50
12.	Σ. ΣΕΡΕΜΠΡΙΑΚΟΒΑ. Ρίκσα	»	—	50
13.	ΣΒΙΦΤ. Ο Γύλιβερ στι Λιλιπυτία	»	1	50
14.	ΚΑΒΕΡΙΝ. Ο στρυθοκάμιλος Θομάς	»	—	25
15.	Α. ΓΑΙΝΤΑΡ. Ι μακρινές χόρες	»	—	65
16.	« » Σχολιό	»	3	—
17.	Λ. ΤΟΛΣΤΟΙ. Ι τρις αρκύδες (λιθογραφία)	»	—	75
18.	ΜΑΡΣΑΚ. Ι πόστα . . . . »	»	—	75
19.	ΜΑΡΙΑΜΟΦ Το κολχόζικο δόρο » . . . (στι μαριυπ. διάλεχτο)		—	75
20.	ΓΟΡΜΠΥΝΟΒΑ. Ι φίλι-μας . . . . «	»	—	80
21.	Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ. Λ. Χοναγμπέι . . . . «	»	1	50
22.	Π. ΠΑΝΤΖ. Ο μικρός παρτιζάνος . . . . «	»	—	50
23.	Στι μνίμι τυ Σ. Μ. Κίροφ (Κάλιτεχν. σιλογί στι διμοτικί κε τι μαριυπ. διάλεχτο)		—	50
24.	Νεότιτα Αρ. 3. (Καλιτεχνικί σιλογί στι διμοτικί κε τι μαριυπ. διάλεχτο)		2	50
25.	Ι απόφασις τυ VII πανκόζμιυ κονκρέσυ τις Κομυνιστικίς Διεθνός, στι διμοτικί			35

ΣΙΜΙΟΣΙ. Τελιόνι πια ι εκτίποσι τις καλιτεχνικίς σιλογίς—«ΝΕΟΤΙΤΑ», Αρ. 4. Το βιβλίο αφτό θα έχι παραπάνο από 10 τιπογραφικά φίλα κε θα κοςτίζι 3 ρύβλια. Στι σιλογί πέρνυν μέρος 20 σίντροφι. Απ' αφτυς ι 9 γράφυν στι διμοτικί κ' ι 11 στι μαριυπολίτικι διάλεχτο. Ανάμεσα στυς σιμετόχυς τις σιλογίς ίνε ι σιν. σιν. ΓΑΛΑ, ΔΙΜΙΓΡΙΥ, ΕΡΙΣΤΕΑΣ, ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ, ΡΙΟΝΙΣ κ. α.

ΣΤΙΛΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΝΚΕΛΙΕΣ-ΣΑΣ ΜΕ ΤΑ ΑΝΑΛΟΓΑ ΠΟΣΑ ΣΤΙ ΔΙΕΦΘΙΝΣΙ:
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ, ΑΠΑΤΟΒΑ 24. ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ .ΝΑΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

= ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΠΚΟΜ =
= ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΘΟΝ ΜΠΑΣ =
= ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ =

ΧΡΟΝΟΣ Γ' (Ε') ΑΡΙΘ. 12(53)

ΔΕΚΕΜΒΡΙΣ 1935

ΤΙΝ 1 ΤΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙ 1934, Ι ΟΡΑ 16 ΚΕ 30, Ι ΕΧΤΡΙ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ, ΣΚΟΤΟΣΑΝ ΤΟ ΣΕΡΓΕΙ ΜΙΡΟΝΟΒΙΤΖ ΚΙΡΟΦ.

Ο Κίροφ ίτανε μεγάλος μπολσεβίκος, ίτανε ο καλίτερος βοιθός κε φίλος τυ σιντρόφυ Στάλιν.

'Αμα έγινε δεκαοχτό χρονό μπίκε στο κόμα κε μαζί με το κόμα πάλεβε ενάντια στιν τσαρικί κιβέρνισι. Γι' αφτό ι τσαρικί αστινομία φιλάκισε τέσερις φορές το σίντροφο Κίροφ.

Στον κερό τυ εμφίλιυ πολέμυ ο Κίροφ βρισκότανε στον Κόκινο Στρατό κε πολεμύσε ενάντια στυς άσπρυς.

Τυ ανέθεσαν να ιπερασπίσι το 'Αστραχαν, πυ το περικίκλοσαν απ' όλες τις μεριές ι μπελογβανρτέιτσι. Κε ο Κίροφ τσάκισε τυς άσπρυς.

Μετά τον πόλεμο ο Κίροφ δύλεβε στον Κάφκασο, ίστερα στο Λενινγράντ.

Στο Λενινγράντ δύλεβε δέκα χρόνια.

Σ' αφτό το διάστιμα τα εργοστάσια κε ι φάμπρικες τυ Λενινγράντ άρχισαν να δυλέβυν καλίτερα. Τα κολχόζια ολόγιρα στο Λενινγράντ έγιναν πλύσια κ' ι ίδια ι πόλι έγινε ακόμα πιο καλί, καθαρί κε όμορφι.

Ο Κίροφ φρόντιζε, όστε ι εργάτες κε τα πεδιά-τυς, να ζύνε σ' αφτί τιν πόλι καλά, όλα τα πεδιά να ίνε γερά, να μαθένυνε καλά κε να αναπάβυντε έφθιμα.

Τα πεδιά τυ Λενινγράντ κσέρανε καλά κε αγαπύσανε το Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ. Ο Κίροφ πίγενε σιχνά στα σχολιά-τυς, κυβένταζε σιχνά με τα πεδιά στυς δρόμυς.

Ι εχτρί τις εργατικίς τάκσις σκότοσαν το Σεργέι Μιρόνοβιτζ. Ι εργάτες κε τα πεδιά-τυς χάσανε το μεγάλο-τυς φίλο.

Ι νέι πιονέρι μαζί με τυς ιλικιομένυς σταθίκανε στιν τιμιτικί φρυρά στο φέρετρο τυ Σεργέι Μιρόνοβιτζ κε μαζί με τυς ιλικιομένυς ίπανε:

«Θα ίμαστε έτιμι ν' ακολυθίσυμε το έργο τυ Κίροφ».

Α. ΜΠΕΖΙΜΕΝΣΚΙ

ΟΡΚΟΣ

Το μίςος άγιο ςτα ςτίθια-μας θα βράζι,
πιο άγιο κι' απτι ςτοργί τιν ιερί.

ΓΕΟΡΓ ΓΕΡΒΕΡΓ.

Το χέρι δόςε, γιέ-μυ!
Το πιςτόλι
Δεν έμαθε ακόμα
να κρατά.
Πεδί-μυ!
Πάρε, ζίγιςε το βόλι
Στι φύχτα-ςυ,
πυ ςφρίγος αποχτά.
Νε, τι βαρί...
Το χίνανε μιςόντας,
Με λίςα,
με φαρμάκι,
μυνκριτά,
Εόνες φόνον,
κε κλεπςιάς περνόντας,
Πςεφτιάς κε βίας
Χρόνια μιςιτά.
Νε, ινέ φοβερό...
Κιτάς το έμα,
Τι μύχλα κε τι λάςπι,
τι βρομιά,
Το έμπιο.
τι ςαπίλα
κε το φλέμα,
Πυ ςάροςε
ι κόκινι γενιά.
Νε, ίνε γλιςτερό...
Το κυβαλύςαν
Κε ςέρνονταν
ςτι λάςπι ςαν οχιές.
Να πάρυν,
να ςκοτόςυν πολεμύςαν
Εκίνο,
πυ δεν πέρνετε ποτές.

Νε, ςτάζι έμα.
Πέφτυν ι ςταγόνες—
Ζεςτί βροχί
ςτι φύχτα τι γερί.
Στα λόγια-ςυ,
πεδί-μυ,
ςτυς αγόνες
Θα ζι ι φοτιά-τυ πάντα φλογερί.
Κι' αν κάπυ
τον εχτρό-μας θα κςεχάςυν
Γιά πιο ςιγά
θα πάλυν ι ςφιγμί,
Τα ςτίθια-ςυ
τι ςτράτα-τυς
να φράκςυν
Το βόλι να ςικόςις ςτι ςτιγμί.
Τυ αρχιγύ
το έμα θα κςιπνίςι,
Σα μπόρα πίρινι.
Κε ςα δαβλί
Θ' ανάψςι
κε τον κόζμο θα φοτίςι,
Στι μάχι όλυς θα τυς προςκαλί.
Ας έρτι ι μάχι.
Θάνε μανιαζμένι
Κ' εδό
κ' εκί, ςε τόπο μακρινό...

. . . .

Το γιγαντένιο
μίςος-μας προζμένι
Το χτίπιμα
να δόςι το ςτερνό.

Μετάφραςι—Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

ΚΙΡΟΦ

ΤΟ ΥΡΖΖΥΜ

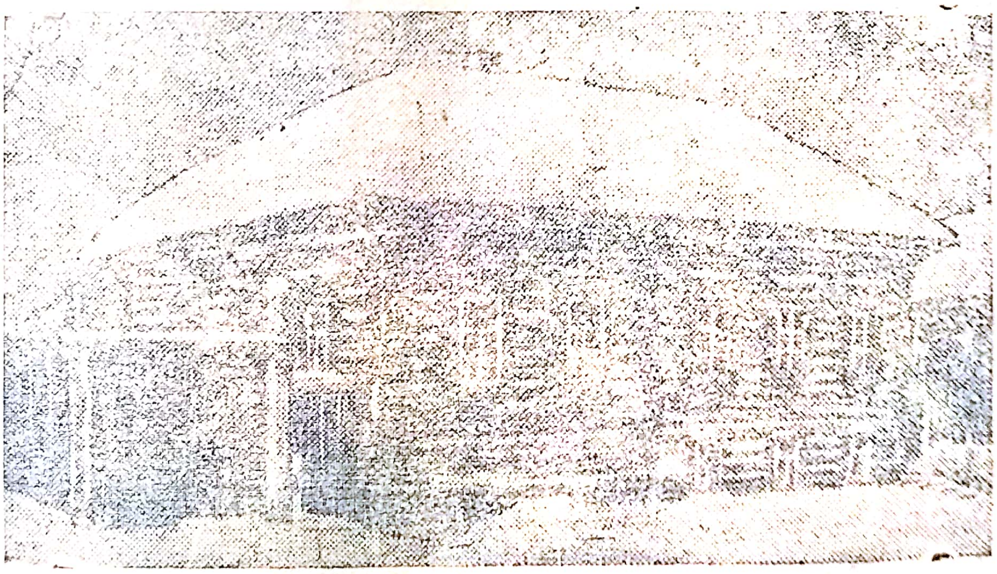
Εκίνο τον κερό το Λενινγράτ ονομαζότανε ακόμα Πετρύπολι κε μέσα στο χιμερινό παλάτι ζύσε ο τσάρος.

Στι γυμπέρνια τις Βιάτκας, όπυ κάνι δινατί παγονιά, βρισκότανε ι μικρί πόλι Υρζζύμ.

Εκί ίτανε τέσερις εκλισίες. Τα σπιτάκια ίτανε κσίλινα κε μικρά, στυς δρόμυς έφενκαν τα φανάρια με πετρέλεο. Ο αέρας φισύσε απτα σκοτινά δάσι τις Βιάτκας. Γάβγιζαν τα σκιλιά. Το φτινόπορο ι διαβάτες βυτύσαν στυς δρόμυς μέσα στι λάσπι.

Ι πιο κσακυζμένι άνθροπι στιν πόλι ίτανε ι έμπορι κε ι εργοστασιάρχες.

Κοντά στο Υρζζύμ περνύσε ο αμακσιτός δρόμος. Κι' άκσαφνα, κάποτε, μέσα στιν ισιχία ι κάτικι άκυαν στο δρόμο ποδοβολιτό, κάτι παράκσενο κροτάλιζμα κε παράκσενο κυδύνιζμα.

Ι χοροφίλακες πίγεναν τυς επαναστάτες εργάτες πεζύς στιν εκσορία στο μακρινό βορά. Τα πόδια-τυς ίτανε δεμένα με αλισίδες. Το κυδύνιζμα πυ έβγαζαν ι αλισίδες ακυότανε μακριά.

Στο Υρζζύμ κατικύσε ένα μικρό πεδάκι ο Σεργέι Κόστρικοφ. Τότε κανίς δεν ίκσερε, ότι το πεδάκι αφτό θα γίνι ο μπολσεβίκος Κίροφ κε όλο το κράτι θα έχι το όνομά-το.

Ι ΙΚΟΓΕΝΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΤΡΙΚΟΦ

Ακόμα κε τόρα βρίσκετε στο Υρζζύμ αφτό το μικρό σπιτάκι. Μέσα κατικύσε ι ικογένια τον Κόστρικοφ. Ι μιτέρα-τυ έπλινε τα ρύχα τον πλυσίον. Ο πατέρας-τυ πιγενε για να βγάλι το πσομί-τυ σ' άλες πόλις κε χοριά. Δεν ερχότανε στο σπίτι με τα χρόνια.

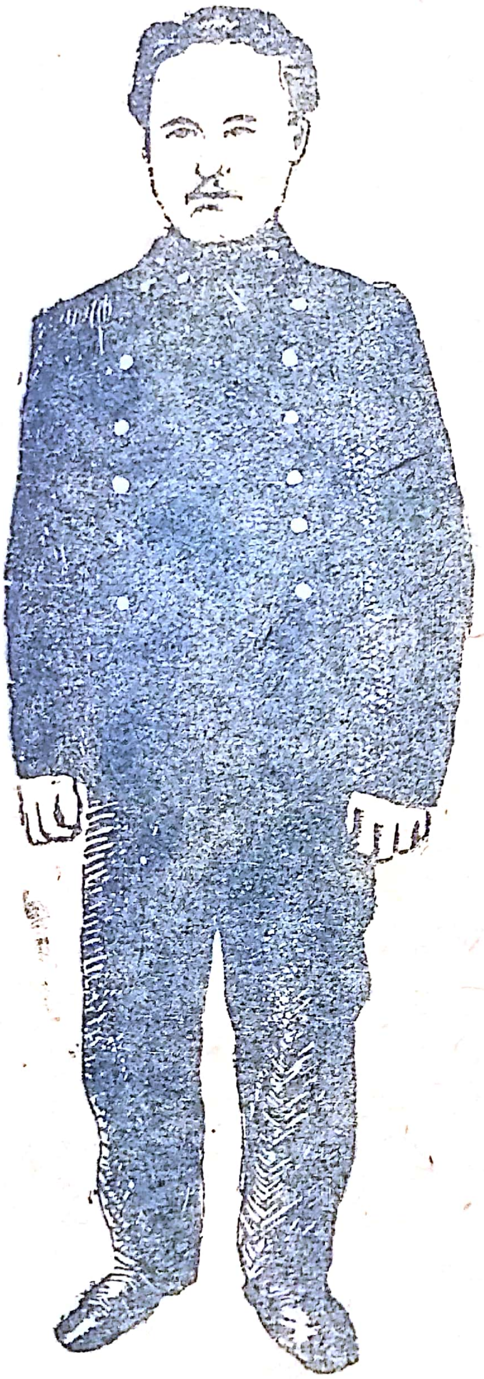
Κι' άκσαφνα μια φορά δεν επέστρεψε καθόλυ. 'Οσο κι' αν περίμεναν, καμιά ίδισι δεν έπερναν. Ι γίτονες έλεγαν: «Κυζμόβνα αδινάτισες πολί, χριάζεσε ανάπαπσι». Μα δε μπορύσε ν' αναπαφτί. 'Ιχε τρία πεδιά, κανίς δεν τιν βοιθύσε. Ι μιτέρα δε μπόρεσε να μεγαλόσι τα πεδιά-τις, πεθανε.

Ο Σεριόζζας Κόστρικοφ ίτανε τότε εφτά χρονόν. Τυς έμινε ι γιαγιά, πυ ίτανε παραμάνα στον ιδιοχτίτι τυ τιπογραφίυ. 'Ολι ι ικογένια ίχε τρία ρύβλια το μίνα—το μισθό τις γιαγιάς.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΙΟ

Ι γιαγιά γονάτισε μπροστά στ' αφεντικά-τις. Τ' αφεντικό έδοσε το Σεριόζζα Κό-

στρικοφ στο ορφανοτροφίο. Στο ορφανοτροφίο ι ζοί ίτανε δίσκολι. Μια φορά ίρθε μυσαφίρις ένα γνόριμο πεδί. Ο Σεριόζζας Κόστρικοφ ίτανε ακόμα μικρός, ίθελε να δίξι στο σίντροφό-τυ το σπίτι-τυ κε τα πράματά-τυ. Μα δεν ίχε τί να δίξι. Έφερε το πεδί στιν κάμαρα κε ίπε: «Νά το κρεβάτι-μυ». Ι κάμαρα ίτανε μεγάλι, δίχος έπιπλα, κρία, τα ξιλοκρέβατα βρισκόντανε σε σιρές. Το πεδί ιδε: ένα ξιλοκρέβατο, πάνο ίτανε ένα

στρόμα κε ένα πάπλομα. Τα πεδιά τυ ορφανοτροφίυ στεκόντανε στενοχοριμένα, χλομά. Όλα φορύσανε νκρίζα πυκάμισα.

Ι ΜΑΘΙΣΙ

Έτσι ζύσε ο Κόστρικοφ κάμποσα χρόνια. Αγαπύσε να τραγυδάι, να πέζι διάφορα πεχνίδια. Μάθενε παντύ, όπυ άφιναν να μάθυν τα πεδιά τον εργατόν.

Σ' ένα σχολιό τις πόλις στο μεγάλο διάλιμα όλι τρέχανε έξο κι' άξαφνα κάπιος φόναζε: «Πύ ίνε ο Κόστρικοφ; Δεν ίνε ο Κόστρικοφ».

Αποδιχνότανε, ότι έμενε μόνος-τυ στι τάξι κ' έλινε κανένα πρόβλιμα πυ τον ενδιέφερε· δεν έβγενε έξο πριν να το λίσι.

Ι ΕΞΟΡΙΣΤΙ

Όταν ο Σεριόζζας Κόστρικοφ μεγάλοσε, γνορίστικε με τυς εξόριστυς επαναστάτες. Χτιπύσε προσεχτικά στο μικρό παράθιρο τυ εξόριστυ φιτιτι Μαβρομάτι απτιν Πετρύπολι. Έπερνε απ' αφτόνα βιβλία, περνύσανε μαζί το λέφθερο κερό-τυς. Ι εξόριστι δεν ίχανε το δικέομα να πιγένυν πιο μακριά από 5 βέρστια έξο απτιν πόλι. Στιν πόλι τυς έλεγαν κραμόλνικυς, τυς παρακολυθύσε ι αστινομία. Μα εκίνι πάλι έπερναν τιν απαγορεβμένι εφιμερίδα «Ίσκρα». Στιν «Ίσκρα» έγραφε ο Λένιν. Βρισκότανε σε ξένι χόρα σε μια πόλι τυ εξοτερικύ.

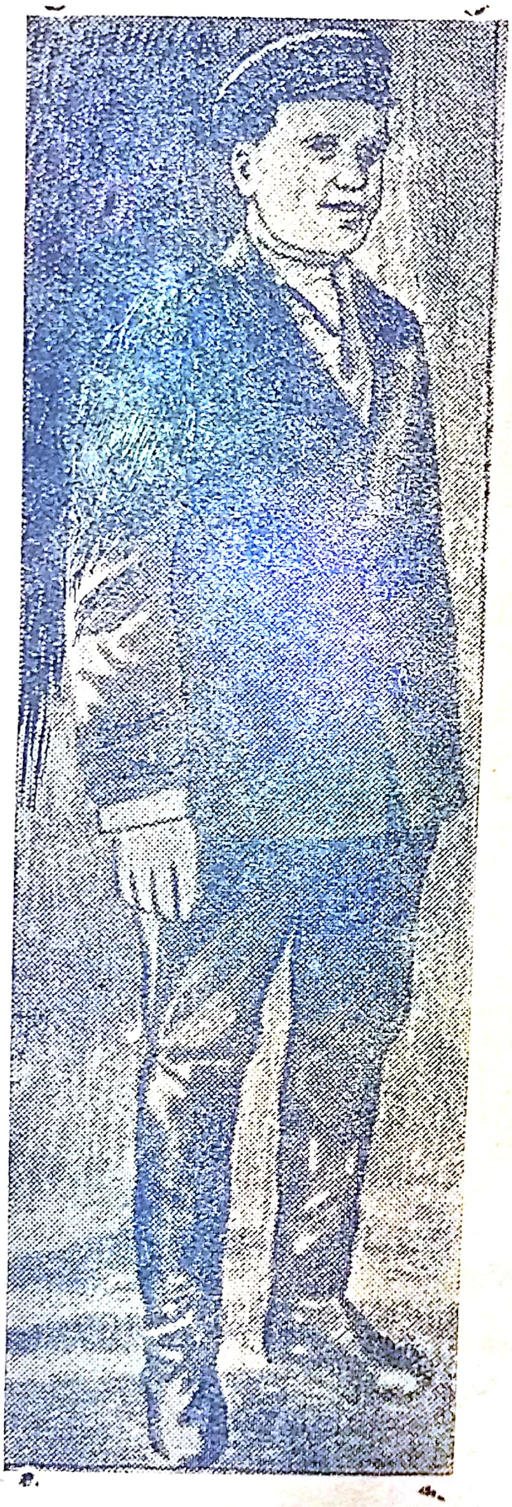
Τιν «Ίσκρα» τι φέρνανε στι Ρosία παράνομα, μέσα στα γελέκια-τυς, στι φόδρα, σε διπλές βαλίτσες. Τιν τίπονων πάνο στο πιο λεπτό τσιγαρόχαρτο για να ίνε έφκολο να τιν κρίπσυν. Ο Λένιν έγραφε έτσι, πυ να τον καταλαβένυν ι εργάτες κ' ι αγρότες.

Ο Λένιν έγραφε: ι εξυσία τον τσιφλικάδον κε τον εργοστασιαρχόν ίνε λιστρικί. Ι εξυσία πρέπι να ίνε εργατο-αγροτικί. Πρέπι να γίνι ι επανάστασι. Μια φορά έδοσαν στο Σεριόζζα Κόστρικοφ τιν «Ίσκρα». Ο Σεριόζζας τι διάβαζε πσιθιριστά όλι τι νίχτα με τυς σιντρόφυς-τυ για να μιν τυς ακύσι κανίς.

Έτσι μάθεναν να ίνε μπολσεβίκι.

ΤΑ ΤΡΑΓΥΔΙΑ

Κάποτε πίγενε με άλυς έφιβυς έκςο απτιν πόλι, ςτο δάςος, ςτα λιβάδια κε μάθεναν επαναςτατικά τραγύδια. 'Ενα πεδί αγαπύςε το λιπιτερό τραγύδι για τις αλιςίδες τον καταδίκον.

Κι' ο Σεριόζζας Κόςτρικοφ τραγυδύςε: «Κςίπνα, ςίκο, εργατικέ λαέ».

Τα επαναςτατικά τραγύδια ίταν απαγορεβμένα. Ι αςτινομία κινιγύςε τα πεδιά.

ΤΑ ΧΡΙΣΑ ΧΕΡΙΑ

Ο Σεργέι Κόςτρικοφ άρχιςε να μαθένι ςτο τεχνικό ςκολιό τυ Καζάν. 'Ιτανε ανανκαζμένος να ζι ςε κςένι κυζίνα, γιατί άλο μέρος δεν ίχε. 'Ιταν ανανκαζμένος να πινάι. Μιςθό δεν έπερνε καθόλυ. Φορύςε ένα παλιό καλοκερινό πανοφόρι κε το χιμόνα κε το καλοκέρι.

Ο Σεργέι Κόςτρικοφ μάθενε τι μιχανικί. Μια φορά μαζί με το ςίντροφό-τυ έφτιαςε ένα μικρό ιλεχτρομοτόρι. Τόφτιαςε από παλιά εκςαρτίματα, μα δύλεβε ςαν πραγματικό μοτόρι. Παρ' όλο πυ το καμάρονε, δε λιπίθικε να το πυλίςι ςτο παζάρι για ν' αγοράςι ένα παντελόνι για ένα ςίντροφό-τυ, γιατί δεν ίχαν με τι να τ' αγοράςυν.

Γι' αφτόνα λέγανε: «Ο Κόςτρικοφ έχι χριςά χέρια». «'Οτι κι' αν αρχίςι το κάνι». «'Ολα μπορί να τα κάνι».

Ι ςίντροφί-τυ τυ λέγανε: «Θα γίνις ινζενιέρος, ίτε καλίτερα προφέςορας».

Μα ο Σεργέι Κόςτρικοφ απαντύςε ςκεφτικός: «Ακόμα δεν ίρθε ο κερός να γίνο προφέςορας», γιατὶ τότε πια το ίκςερε: Χριάζετε ι προλεταριακί επανάςταςι, τότε ο φτοχός κι' ο εργάτις θα γίνι ινζενιέρος κε προφέςορας.

Τέλιοςε το τεχνικό ςκολιό. Μα δεν ίχε μέρος πυ να δυλέψι. Τότε ι εκςόριςτι τον ςιμβύλεψαν: «Πίγενε ςτο Τομςκ».

Ι ΔΙΑΔΙΛΟΣΙ

Ο Σεριόζζας Κόςτρικοφ κατικύςε ςτο Τομςκ. 'Ιτανε το 1905. Απτιν Πετρύπολι έςτιλαν ίδιςι: ςτις 9 τυ Γενάρι ο τςάρος διέταχςε να πιροβολίςυν τυς εργάτες ςτο δρόμο μπροςτά ςτο Χιμερινό Παλάτι. 'Ετςι ίρθε ι ίδιςι ςτο Τομςκ για τι ματομένι Κιριακί. Ι μπολςεβίκι τυ Τομςκ αποφάςιςαν: για το ςκότομα τον εργατόν ν' απαντίςυν με διαδίλοςι, να εκςοπλιςτύνε. Τότε ο Σεργέι Κόςτρικοφ ίτανε ακόμα πολί νεαρός, μα ίτανε πιαμπολςεβίκος. Βγίκε ςτι διαδίλοςι κε πίγε ςτις πρότες γραμές. Ι εργάτες ίχανε λίγα όπλα.

Ένας κοζάκικος λόχος επετέθικε ενάντια στι διαδίλοσι. Ι χοροφίλακες κ' ι πιροζβέστες τρέχανε να βοιθίσον τυς κοζάκυς.

Κοντά στο Σεργέι Κόστρικοφ πίγενε ο φίλος-τυ, ο εργάτις-τιπόγραφος Ιόσιφ Κονόνοφ κε κρατύσε τιν κόκινι σιμέα.

Ι κοζάκι σκότοσαν το σιμεοφόρο Κονόνοφ. Μα τι σιμέα στυς εχτρύς ι εργάτες δεν τιν έδοσαν.

ΤΟ ΠΑΡΑΝΟΜΟ ΤΙΠΟΓΡΑΦΙΟ

Στο Τομσκ ίτανε ένα άδιο σπίτι. Μια φορά στο σπίτι μπίκαν ι εργάτες, έφεραν μαζί-τυς εργαλία κι' άρχισαν τιν επισκεβί. Το βράδι ι εργάτες καθόντανε έκσο στιν αβλί κε τραγυδύσανε χοριάτικα τραγύδια.

Ι γίτονες σκεφτόντανε: «Μπορί ο κενύριος νικοκίρις τυ σπιτιύ να κσαναεπισκεβάσι το σπιτάκι». Μα στιν πραγματικότιτα εργάτις ίτανε ο Σεργέι Κόστρικοφ με τρις σιντρόφυς-τυ. Σκάβανε κάτο απτο σπίτι ιπόγιο για τιν τιπογραφικί μιχανί, γιατί το κόμα έβαλε μπροστά-τυς το καθίκον: να οργανόσυνε στο Τομσκ παράνομο τιπογραφίο, να τιπόνυνε εργατικές εφιμερίδες κε προκιρίκσις. Ι δυλιά ίτανε δίσκολι. 'Επρεπε να διαστύν.

Μετά διό μίνες το τιπογραφίο ίταν πια έτιμο. Καλίτερι απ' όλες ίτανε ι μιστικί πόρτα. Διο μπολσεβίκες ίρθαν να δύνε το τιπογραφίο, αν κε ίκσεραν, ότι το τιπογραφίο ίνε κάτο απτο σπίτι, μα πάλι διο όρες περπατύσαν κε γίρεβαν: δεν μπορύσαν να βρυν τιν πόρτα.

Ο Σεργέι Κόστρικοφ έκανε ένα κριφό σινιάλο για κάθε ενδεχόμενο, αν θάρθι ι αστινομία.

Ι ΦΙΛΑΚΙ

Το τιπογραφίο ίτανε έτιμο.

Μα ανεπάντεχα στα κσιμερόματα ο Σεργέι Κόστρικοφ κσίπνισε τυς σιντρόφυς-τυ: ι αστινομία περικίκλοσε το σπίτι.

Ολάκερι μέρα ι χοροφίλακες σκάλιζαν στο σπίτι, χάλασαν το πάτομα, για τιν έρευνα έστιλαν ολάκερι στρατιοτικί διμιρία. Μα δεν ίβραν το τιπογραφίο. Τυς εργάτες—τον Σεργέι Κόστρικοφ με τυς τρις σιντρόφυς-τυ—τυς αρεστάρανε κε τυς πίρανε μαζί-τυς.

Το Σεργέι Κόστρικοφ τον κάθισαν στι φιλακί, μέσα σε μοναχικό θάλαμο, γιατί ίτανε μπολσεβίκος.

Ι φιλακί βρισκότανε έκσο απτο Τομσκ. Κλίδοσαν το θάλαμο, έμινε μόνος-τυ μέσα για τρία χρόνια.

Μέσα στο θάλαμο τις φιλακίς ίτανε ισιχία κε ιγρασία.

Κάποτε τι νίχτα ακυότανε ι διαστικί φονί: «Σίντροφι αντίο!»

Ο Σεργέι Κόστρικοφ πλάγιαζε στο κρεβάτι, άκυε κε ίκσερε: πιγένυν τον καταδικαζμένο σε θάνατο απτο θάλαμο στι θανατικί πινί. Πεθένι ακόμα ένας σίντροφος για το εργατικό έργο.

Μα ο Σεργέι Κόστρικοφ ίτανε μπολσεβίκος: ίτανε ανδρίος κε επίμονος. Καθότανε στι φιλακί κε μάθενε, διάβαζε κριφά τα βιβλία τυ Μαρκς κε τυ Λένιν.

Ι ΑΣΤΙΝΟΜΙΑ

Εκίνο τον κερό το μπολσεβίκικο τιπογραφίο δύλεβε κάτο απτο σπίτι. Κανίς γι' αφτό τίποτα δεν ίκσερε. Στο σπίτι κατικύσανε διάφορι άνθροπι. Σε μια κάμαρα κατικύσε, ακόμα κ' ένας αστιφίλακας με τιν ικογένιά-τυ.

Μα άκσαφνα, ίστερα από τέσερα χρόνια έγινε ένα επισόδιο. 'Επεσε το ταβάνι τυ παράνομυ τιπογραφίυ.

Ι ικογένια τυ αστιφίλακα τ' άκυσε κε φοβίθικε πολί. Χάλασε το σπίτι, νκρέμισε ι θερμάστρα. Προσκάλεσαν τυς πιροζβέστες. 'Ανικσαν το πάτομα κάτο απτο χτίριο ίβραν μια κριφί κάμαρα, τραπέζια, καρέκλες, τιπογραφικί μιχανί.

Τότε ο Σεργέι Κόστρικοφ βρισκότανε πια στον Κάφκασο. Ανανκάστικε να φίγι απτο Τομσκ, γιατί ίστερα απτι φιλακί τον παρακολυθύσε ι αστινομία. Ανανκάστικε να πάρι κάπιο άλο επίθετο.

Μα ι αστινομία τον ίβρε κε στον Κάφκασο. Απτο Τομσκ έστιλαν μιστικό χαρτί:

ν' αρεςτάρυν το Σεργέι Μιρόνοφ, Κίροφ— Κόςτρικοφ.

'Ιτανε το τέταρτό-τυ αρεςτάριζμα, για-τί άρχιςε ι επανάςταςι. Ι εργάτες κ' ι αγρότες πίρανε τιν εκςυςία.

ΤΟ ΑΣΤΡΑΧΑΝ

Μα ι καπιταλιςτές δε θέλανε να δόςυν τα εργοςτάςιά-τυς κε τι γι.

'Αρχιςε ο εμφίλιος πόλεμος.

Ο Κίροφ έφιγε ςτιν Πετρύπολι να φέρι όπλα για το ςτρατό τυ Κάφκαςυ. Αί-γνεπςε, φορύςε παλιό μανδία.

Στιν Πετρύπολι τυ έδοςαν διο βαγόνια όπλα: κάςες με φιςέκια κε με οβίδες.

Ι άςπρες ςιμορίες ανατίναζαν τις γέ-φιρες. Μέςα ςτο τρένο βριςκότανε φρυρά. Μα να περάςι δε μπορύςε. Ι άςπρι έκοπςαν το δρόμο προς τον Κάφκαςο.

Τότε ο Κιροφ πίρε διαταγί: να] πά-για τιν άμινα τυ 'Αςτραχαν. Στι διαταγί ίταν ι ιπογραφί Λένιν.

Ο ς. ΚΙΡΟΦ ΣΤΟ 17ο ΣΙΝΕΔΡΙΟ ΤΥ ΠΚΚ (μπ)

Στο 'Αστραχάν δεν ιπίρχε πολεμικός στόλος. Μα ο Κίροφ διέταξε να φορτόσυνε τα φορτιγά βαπόρια κε τα σλέπια. Το σλέπι «Χρισὸ πσαράκι», πυ κυβαλύσε πριν νέφτι απτο Μπακύ στο 'Αστραχαν, έγινε τόρα πολεμικό καράβι—ι τανιοφόρος αριθμός δίο.

Ι κσὲνι καπιταλιστές βοιθύσαν τυς άσπρυς.

Τα ανκλικά αεροπλάνα βομβαρδίζανε το 'Αστραχαν. 'Ιχανε καλές μιχανές, καλί μπενζίνα τυ Μπακύ. Ι κόκινι ίχανε τέσερα αεροπλάνα, τα τρία απ' αφτὰ ίταν χαλαζμένα κε δε μπορύσαν να πετάκσυν. Ο Κίροφ έστιλε για μπενζίνα στυς μπολσεβίκυς τυ Μπακύ. Τι νίχτα έφεραν μπενζίνα.

Μια φορά ο Κίροφ ανανκάστικε να πετάκσι στο μέτοπο πάνο από αμόδικι έριμο. Το αεροπλάνο ìτανε παλιό, δεν ιπίρχαν εκσαρτίματα, ίχανε λίγι μπενζίνα.

Ο Κίροφ ίτανε άφιβος: πέτακσε.

Στο μέτοπο τον περίμεναν. Ανάπσανε φοτιά για να δι ο αεροπόρος πυ να καθίσι. Κι' άκσαφνα το αεροπλάνο γαντζόθικε στο τιλεφονικό σίρμα κ'έπεσε. 'Ολι τρέκσανε στο αεροπλάνο κε ίδανε—απτιν τσακιζμένι μιχανί να βγὲνι ένας άνθροπος με δερμάτινο σακάκι. Κάπιος φόνακσε: «Ο Κίροφ ζι!» Τότε ο Κίροφ χαμογέλασε. Φόνακσε: «Γλίγορα πέστε-μυ, τί γίνετε στο μέτοπο!»

'Ιτανε δίσκολο. Μα το κόκινο 'Αστραχαν δεν το παραδόσανε.

ΤΟ ΛΕΝΙΝΓΡΑΝΤ

Το κόμα έστιλε το σιν. Κίροφ στο Λενινγράντ να δυλὲπσι.

Σ'ένα δρόμο στις 25 τυ Οχτὸβρι ίδε άκσαφνα ένα σίντροφό-τυ πρόιν κομισάρο: στον καιρό τυ εμφίλιυ πολέμυ τυ ίχε δὸσι διο βαγόνια όπλα για το στρατὸ τυ Κάφκασυ. Ο Κίροφ γέλασε κε φόνακσε: «Εφίμ Φεόντοροβιτζ, τόρα δεν ìρθα για όπλα, θα χτίσυμε κενύρια εργοστάσια, νέα ζοί!»

Το εργοστάσιο «Στάλιν» πίρε τιν εντολί: Να κάνυν εκσαρτίματα για τα τράκτορ. Μα ι δυλιά δεν πίγενε καλά. Τότε ο Κίροφ ίρθε ο ίδιος στο εργοστάσιο ο ίδιος μίλισε με τυς εργάτες. Κάπιος απτυς εργάτες ίπε:» 'Ινε κενύρια, δίσκολι δυλιά». Μα ο Κίροφ ρότισε:» Μίπος ίνε δισκολότερι, παρά να φτιάσετε τις μιχανές, πυ φτιάνατε ος τόρα;—Τότε όλι ίπανε: «Να πίτε στιν Κεντρικί Επιτροπί τυ κόματος—θα τα φτιάσυμε».

Σ'ένα άλο εργοστάσιο δεν άκσιζαν τα μπλοκ. Ο Κίροφ τυς σιμβύλεπσε: «Δοκιμάστε να τα βράσετε.» Τα βράσανε. 'Αρχισαν να δυλέβυν καλά.

Ι εργάτες σιχνά ροτύσανε: «Μπορὶ να ίνε ο Μιρόνιτζ ινζενιέρος;»

Κε ι επιστίμονες στο χιμικό ινστιτύτο έλεγαν: «Καταλαβένι τι χιμία σα να ίνε χιμικός».

Ο Κίροφ ερχότανε κε στο εργοστάσιο Πυτίλοβσκ. Πίγενε στο τρακτορικό σινεργίο.

Το εργοστάσιο ὲπρεπε να δόσι τρις χιλιάδες τράκτορ. Μερικί λέγανε: «'Ινε πάρα πολά. Τίποτα δε θα βγι». Μα ο Κίροφ τυς έλεγε: «Δεν πιράζι. Δυλέπστε. Το άλο θα βγι». Μάζεβε τυς κομυνιστές κε τυς έλεγε: «'Ιστε μπολσεβίκι. Σιζιτίστετο. Μαζέπστε τις δινάμις-σας. Πρέπι να βγι». Απτα λόγια τυ Κίροφ ίθελαν ακόμα καλίτερα να δυλέπσυν. Ι μπολσεβίκι τυ εργοστάσιυ σκέφτικαν, επιδιόρθοσαν τα παλιά μιχανίματα, πυ έβγαζαν κανόνια κ'έδοσαν τις τρις χιλιάδες τράκτορ κε ακόμα πενίντα.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΕΤΟ

Το εργατικό-τυ καμπινέτο βρισκότανε στο Σμόλνι. Πάνο στο τραπὲζι-τυ ìχε οριχτά, κομάτια αλιυμίνιο, στεγνί τόρφα, σιτάρι μέσα σ' ένα μικρό κυτί, δίγματα από χόμα. 'Εδιχνε το τραπέζι-τυ κ' έλεγε: «Νά τί βγάζυμε στιν περιοχί-μας! Τί πλύσια, πυ ίνε ι χόρα!»

Ι κομσομόλι ερχόντανε στον Κίροφ ομαδικά. Ο Κίροφ αγαπύσε να τυς διιγίτε για τι ζοί, για τι δυλιά τυ σιντρόφυ Στάλιν, έλεγε: «Νά μεγαλιόδικο ιπόδιγμα μπολσεβίκυ».

Στις μέρες τις ανάπαψις καθότανε στ' αφτοκίνιτο κε πίγενε να κιτάκσι τα κενύρια

χτίρια του Λενινγράντ, τι μικρί εργατικί πόλι, τυς δρόμυς, τα γεφίρια, τα νέα σχολιά.

Στο σπίτι τι νίχτα ο Κίροφ διάβαζε κε δύλεβε πολί. Σιχνά τι νίχτα μιλύσε με το τιλέφονο με το Στάλιν. 'Ελεγε στον αρχιγό για τις μπολσεβίκικες νίκες στιν περιοχί τυ Λενινγράντ.

ΟΝ. ΤΥ ΚΙΡΟΦ

Μια φορά στιν οδό τυ Βόινοφ ο Κίροφ αντάμοσε τρις πιονέρισες. 'Εστρωναν το δρόμο με άσφαλτο. Ο Κίροφ ρότισε τις πιονέρισες: σε πιο τάγμα ίνε, κε σε πιά βάσι. Τα κοριτσάκια δεν τον γνόρισαν κι' απάντισαν με σοβαρότιτα: Στι βάσι «ον. τυ Κίροφ». Χαμογέλασε, κε ίστερα ίπε: «Καλά ίνε να περπατάτε στον ίσιο δρόμο;» Τα κολχόζικα πεδιά τις περιοχίς τυ Λενινγράντ τυ έγραφαν: «Θέλυμε να έχι το κλύμπ-μας το όνομά-συ. Εσένα, Σεργέι Μιρόνοβιτζ, όπυ κι' αν ίνε σε γνορίζυμε. Στο κλύμπ-μας κρέμετε το πορτρέτο-συ. 'Ισε έφθιμος στο πορτρέτο».

Ι ΠΡΟΤΙ ΤΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙ

Εκίνι τι μέρα ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ προετιμαζότανε να κάνι έκθεσι. Στιν έκθεσί-τυ θα έλεγε για τιν κατάργισι τον δελτίον τυ ψομιύ. 'Ιρθε στο Σμόλνι χαρύμενος κε δινατός. Κατάργισαν τα δελτία. Αφτό σιμένι, ότι στι χόρα-μας δυλέβυνε καλά, σιμένι ότι ι χόρα-μας γίνετε ισχιρί, πλυτένι. Πίγενε σκεφτικός, στο εργατικό-τυ καμπινέτο, περνόντας απτιν έθυσα τον επισκεπτόν. 'Ιτανε απασχολιμένος με τις μεγάλες δυλιές κε φροντίδες τις χόρας-μας.

Μα εκίνο τον κερό τον παρακολυθύσε κριφά ο μπελογβαρντέιτσος.

Τον έστιλαν ι εχτρί τις σοβιετικίς εκσυσίας. Τον έστιλαν ι προδότες τυ κόματος —ι ζινόβιεβτσι.

Πολά χρόνια κσεγελύσανε το κόμα. Πρόδοσαν τιν εργατικί τάκσι, βοίθισαν τυς φασίστες. Ο μπελογβαρντέιτσος πιροβόλισε. Ο Κίροφ έπεσε.

'Ετσι τιν τελεφτέα μέρα, ι όρα πέντε παρά δέκα, τέλιοσε άκσαφνα ι μεγάλι κε μαχιτικί ζοί-τυ.

ΣΙΝΑΓΕΡΜΟΣ

Στο Κρονστάντ, στο φρύριο, πυ βρίσκετε κοντά στο Λενινγράντ, τι νίχτα έγινε σιναγερμός.

Ι νάφτες σιντάχτικαν στις γραμές πάνο σ' ένα θοριχτό, κε άκσαφνα ίδανε: πάνο απτα κεφάλια-τυς στο ατσαλένιο κατάστρομα πίγεναν σε τιμιτικό μέρος το πορτρέτο τυ Κίροφ. Πάνο στο πορτρέτο ίτανε κόκινο κε μάβρο μετάκσι, ίχε πένθιμο τύλι.

Κσιμέροσε. Τριακόσιι εκσίντα νάφτες τυ στόλυ τις Βαλτικίς πίγεναν τις μαχιτικές-τυς σιμέες στο φέρετρο τυ σκοτομένυ αρχιγύ.

Κε στο εργοστάσιο τις Βαλτικίς ένας ασπρομάλις χίτις σικόθικε όρθιος μπροστά στι σινεδρίασι κε ίπε: «'Οστε δεν τσακίσαμε τελιοτικά τον εχτρό, όστε πρέπι να χτάζυμε με πιο μεγάλι οχσιοδέρκια».

'Ενας νεαρός εργάτις έδοσε έτισι: «Σας

παρακαλό να με πάρετε ςίμερα στο κομςομόλ».

Στο εργοστάςιο ον. τυ Στάλιν ο μάστορας Χινένκο ίθελε να πι καμιά λέκςι, μα δε μπόρεςε. Ο παλιός μάστορας ίχε στο στιθος-τυ ένα παράςιμο για τι μεγάλι-τυ ανδρία, μα άκςαφνα ο παραςιμοφοριμένος έκλαπςε. 'Εκλαπςε, γιατί ςκότοςαν τον Κίροφ.

Ο μιχανικός Μπαςάλοφ, στον Οχτοβριανό δρόμο, φόνακςε: «Δε θα μπορέςυν ι κακύργι κ' εχτρί να εμποδίςυν τυς εργάτες: θα χτίςυμε το ςοςιαλιζμό!»

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΥ ΥΡΙΤΣΚ

Το πρωί νωρίς ι μαθιτές τυ Λενινγράντ ίρθαν ν' αποχερετίςυν στο παλάτι τυ Υρίτςκ.

Ο Κίροφ ίτανε κςαπλομένος στο φέρετρο. Ι πένθιμι μυςικί έπεζε ςιγά. Το παράςιμο τις Κόκινις ςιμέας κε το παράςιμο τυ Λένιν ίτανε στο στιθος-τυ. Το πρόςοπό-τυ ίτανε ίςιχο. Ολόγιρα ίτανε τριαντάφιλα. Απτο Νεβά φιςύςε κρίος αέρας. Διο μέρες κε διο νίχτες περνύςαν στο δρόμο ι πένθιμες κολόνες. Ερχόντανε ν' αποχερετίςυν στο παλάτι τυ Υρίτςκ.

Το βράδι τιν τελεφτέα μέρα κοντά στο φέρετρο βριςκότανε ι τιμιτικί φρυρά. Στι φρυρά ίτανε ο ςίντροφος Στάλιν κε τα μέλι τις κιβέρνιςις. Σίκοςαν το φέρετρο με τα διναττά-τυς χέρια κε το πίγαν. 'Εβαλαν το φέρετρο πάνο στον κιλίβαντα. Το πίγεναν απτιν πλατία τις Εκςέγερςις στο Μοςκοβίτικο ςιδιροδρομικό σταθμό.

ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΡΕΝΟ

Στο σταθμό βριςκότανε το πένθιμο εκςπρές «Κόκινο βέλος». Το τρένο πίγενε το ςκοτομένο μπολςεβίκο στι Μόςχα, στιν Κόκινι πλατία, στο μαφςολίο τυ Λένιν. Απτο ράδιο ακυόντανε τ' αποχερετιστίρια. Πάνο απτο τρένο πετύςανε τα αεροπλάνα.

Μέσα στο τρένο κανίς δεν κιμότανε. Στο βαγόνι βριςκότανε ο Στάλιν, ο ςοφός αρχιγός, λιπιμένος.

Χιλιάδες κςακυζμένι άνθροπι τις προλεταριακίς χόρας, ι ντάρνικι τον εργοστας ίον κε τυ κάμπυ περίμεναν στι Μόςχα στο σταθμό. Πάνο στις κόκινες ςιμέες ίτανε ι μεγάλες λέκςις:

«Θα ζύμε κε θα δυλέβυμε ςαν το Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ».

«Για απάντιςι στο χτίπιμα τυ εχτρύ ακόμα πιο πολί θα ςιςπιρόςυμε τις γραμές-μας ολόγιρα στο κόμα τυ Λένιν—Στάλιν».

Ο ΣΕΡΓΕΙ ΜΙΡΟΝΟΒΙΤΖ ΚΙΡΟΦ ΚΕ Ο ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ ΜΑΤΥΣΟΦ

Στιν τεράστια έθυσα δεν έχι καμιά λέφθερι θέσι,—όλες ίνε πιαζμένες. Ι ανίλικι κε τα πεδιά κάθυντε κε κιτάζυν τιν ανιχτί σκινί. Στιν τρίτι σιρά κάθετε ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ κε κιτάζι επίσις στι σκινί. Τυ αρέσι πολί το σιμερινό κοντσέρτο. Ποτές δεν ίδε τέτιο κοντσέρτο. Ο ένας κατόπι απτον άλο βγένυν πάνο στι σκινί κάτι ασινίθιστι ποπιί. Ο ένας ίνε δέκα χρονό, ο άλος-δόδεκα, ο τρίτος—εφτά. Νά πιί ίνε ι ιθοπιί. Δεν ίνε καθόλυ ιθοπιί, ίνε πεδιά-μαθιτές, πυ κσέρυν καλά να πέζυν, να τραγυδύν, να χορέβυν, ν' απανκέλυν πιίματα. Κε τόσο καλά πέζυν βιολί, πιάνο, τόσο καλά χορέβυν, τόσο φοναχτὰ κε καθαρά απανκέλυν πιίματα, όστε όλι ι θεατές τυς χιροκροτὺνε.

— Τόρα θα βγι ο Βολόντιας Ματυσόφ! —διλόνυν απτι σκινί. Πάνο στι σκινί βγένι ένα μικρό πεδάκι. Δεν έχι ύτε βιολί, ύτε κιθάρα. Φένετε, ὀτι κε δε θα χορέπσι. Στέκετε στι μέσι τις τεράστιας σκινίς κε δε λέι τίποτα. 'Ολι ισίχασαν.

Κι' άκσαφνα στιν έθυσα τυ κοντσὲρτυ φόνακσε ένας πετινός. Φοναχτά, με λαριγκιζμύς φόνακσε:

— Κυ-κυ-ρίκυ!

Κε σα να τυ απαντύσαν φόνακσαν ι κότες.

— Κα-κα-κα-κα-α-α!

Από πύ ίρθαν ι κότες κι' ο πετινός;

'Ολι πάτισαν τα γέλια. Κε το πεδί στέκετε, όπος κε στεκότανε, κε δε λέι τίποτα.

'Ιστερα βαζι το χέρι-τυ πάνο στιν καρὲκλα, σφίνκι το άλο σε γροθιά κι' αρχίζι να πριονίζι τιν καρέκλα. Μα πριόνι δεν ὲχι. Κι' άκσαφνα έτρικσε κε σφίρικσε το πριόνι, ακύετε πός μπὲνι μέσα στο κσίλο.

— Βγζζι-ζζγι! Βγζζι-ζζι!

'Ολι ι έθυσα πάτισε τα γέλια. Κι' ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ πάτισε τα γέλια. Νά μπράβο, Βολόντια Ματυσόφ! Αφτός ίνε πυ μιμίτε τόσο επιδέκσια τον ίχο τυ πριονιύ κε τις φονές τον ζόον κε τον πυλιόν. Καρίζυν ι πάπιες, σφιρίζι το τρένο, χτιπύνε ι τροχί· νά το τρένο σταματάι κε βγάζι ατμό.

Ο ατμός συσυνίζι.

— Ακόμα, Βολόντια! Ακόμα!—φονάζυν ι θεατές.

Ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ φονάζι το Βολόντια κε τον καθίζι δίπλα-τυ.

— Πός έμαθες να μιμίσε τις φονές; —ροτάι ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ.

Ο Βολόντιας κατικύσε πριν στο Ντέτσκοε σελό, κοντά στο σταθμό. Ολάκερες μέρες άκυε πος σφιρίζυν τα τρένα, πός κυβεντιάζυνε ι κότες κ' ι πετινί, πος θιμόνυν ι γάτες. Δοκίμανε να μιμιθί τις φονές-τυς —βγίκε καλά. 'Ετσι κε έμαθε.

Ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ έμαθε, ότι ο Βολόντιας έχι πολύς αδερφύς κε αδερφές κι' όλι κατικύνε μέσα σε μια κάμαρα. 'Ινε στενόχορα.

Ο Κίροφ ιποσχέθικε να βοιθίσι τιν ικογένια τυ Βολόντια,—να τυς βρι άλι κάμαρα.

— 'Ελα σ' εμένα μυσαφίρις, Βολόντια, στο Σμόλνι,—ίπε ο Σεργέι Μιρόνιτζ, όταν τον αποχερετύσε. Κε κίτακσε, να μαθένις καλά. 'Ιστερα θα σε ροτίσο, πος μαθένις.

Κσέρετε τί απασχολιμένος ίτανε ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ; Τόσο απασχολιμένος, όστε τι νίχτα πίγενε στα εργοστάσια να κιτάκσι, πος δυλέβυνε, ίτε καλύσε ανθρόπυς σε σίσκεπσι.

Πός χτίζυνε κενύρια σπίτια για τυς εργάτες;

Πός δυλέβυνε ι επιστίμονες στα εργαστίρια; Κίταζε αν φτιάνυν σοστά τα τράχτορ στο «Κράσνι Πυτίλοβετς».

Αν προετίμασαν τα σχολιά πριν ν' αρχίσυν τα μαθίματα. Αν φίτεψαν δέντρα στυς δρόμυς.

'Ολα αφτά ο ίδιος τα εκςεταζε, όλα τα παρακολουθύςε, κε ίχε ακόμα χιλιάδες ςοβαρές ιποθέςις..

Μα ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ ίτανε αλιθινός μπολςεβίκος. Αν ιποςχότανε τίποτα,—το εχτελύςε πάντα. Δε λιζμόνιςε το Βολόντια Ματυςόφ. Τυ έςτιλε ένα γράμα νάρθι ο Βολόντιας με τι μιτέρα-τυ στο Σμόλνι.

Ο Βολόντιας ίρθε μυςαφίρις στο Σεργέι Μιρόνοβιτζ, κι' ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ μονομιάς τυ ίπε.

— Γιά-ςυ, Βόβα. Λιπόν, πος μαθένις;

— Μαθένο καλά,—ίπε ο Βολόντιας.

— Μα άκυςα, ότι μαθένις άςκιμα. 'Εχις ένα άςκιμο βαθμό,—λέι ο Σεργέι Μιρόνιτζ.

— 'Οχι, δεν έχο,—λέι ο Βόβας.

— 'Εχις!

— Δεν έχο—λέι ο Βόβας.

Ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ γελά:

— Καλά λιπόν, πυ δεν έχις. Χοράτεπςα.

Ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ εχτέλεςε κε τιν άλι ιπόςχεςί-τυ. Βοίθιςε τιν ικογένια τυ Βολόντια να βρι άλι κατικία. Κε κςέρετε πύ; Στο ίδιο σπίτι, όπυ κατικύςε ο ίδιος ο Σεργέι Μιρόνοβιτζ, κ' επίςις στιν ίδια ςκάλα.

Το οχτοβρόπυλο, ο Βολόντιας, ποτές δε θα λιζμονίςι το μεγάλο-τυ φίλο—το Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ.

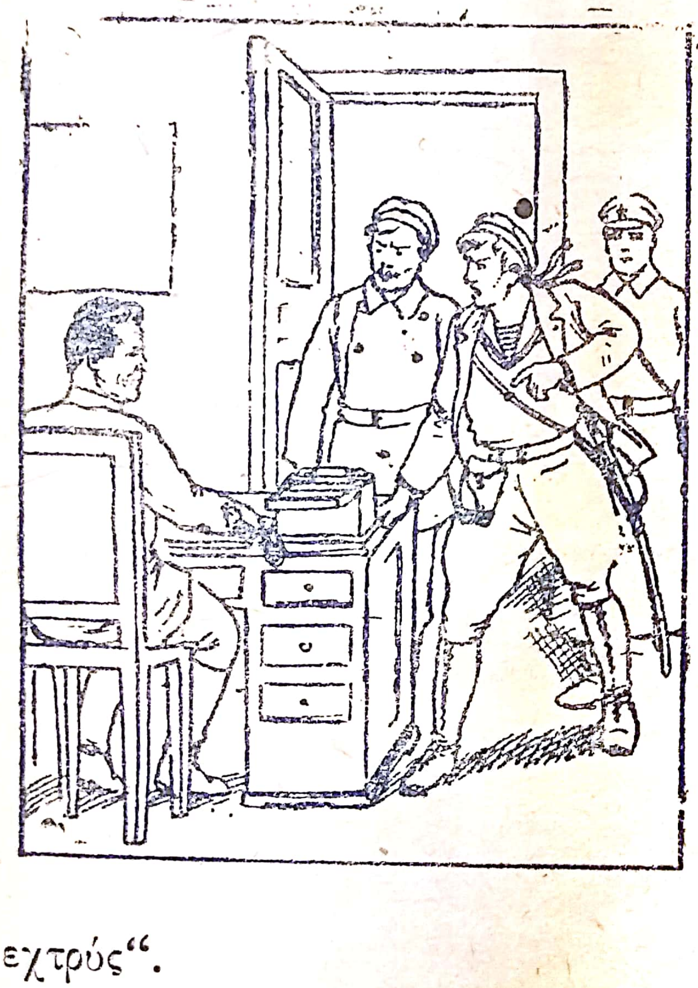
Ιποςχέθικε στον Κίροφ, ότι θα μαθένι καλά. Κε θα εχτελέςι επίςις τιν ιπόςχεςί-τυ.

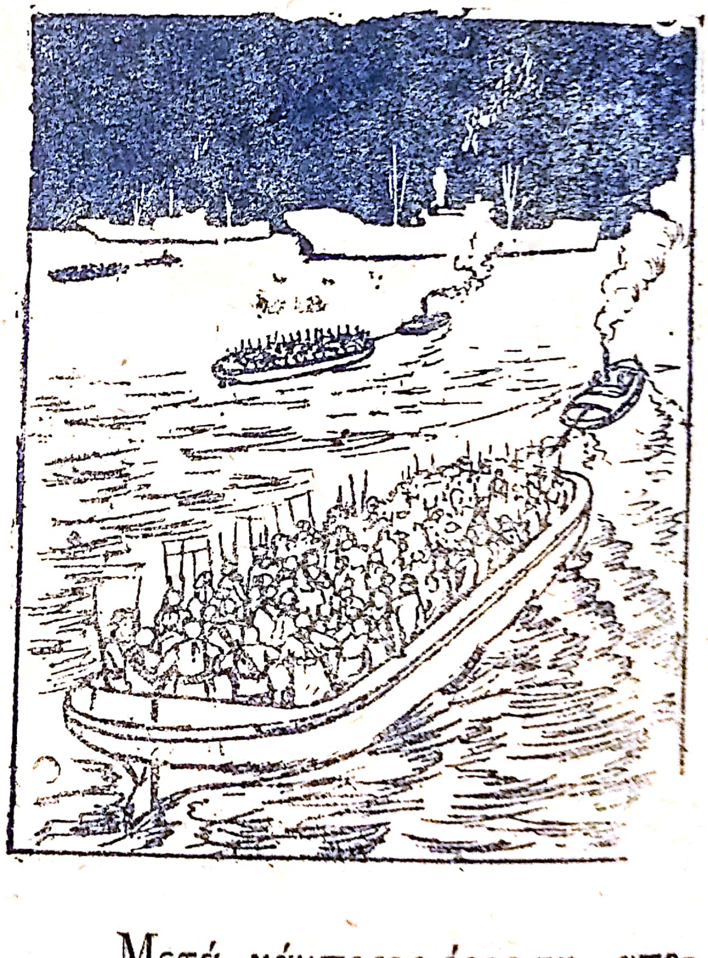
ΜΕ ΤΙ ΔΙΑΤΑΓΙ ΤΥ ΚΙΡΟΦ

'Ολα όςα διγύματτε εδό έγιναν στα 1919 στο 'Αςτραχαν. Τοτε ο Κίροφ ιπεράςπιζε το 'Αςτραχαν απτυς άςπρυς.

Στο καμπινέτο τυ Κίροφ μπίκε ένα νάφτις. „Μόλις γλίτοςα απτυς άςπρυς,—ίπε. Εκςίντα βέρςτια απ' εδό το τάγμα τον ναφτόν-μας ίνε περικικλομένο απτυς

Τα βαπόρια τον μπελογβαρντέιτςον φρουρύςαν τιν έκςοδο απτο 'Αςτραχαν. Τα ςοβιετικά βαπόρια περίμεναν όςπυ να ςκοτινιάςι κε μέςα στο ςκοτάδι πέραςαν απαρατίριτα κάτο απτι μίτι τον άςπρον.

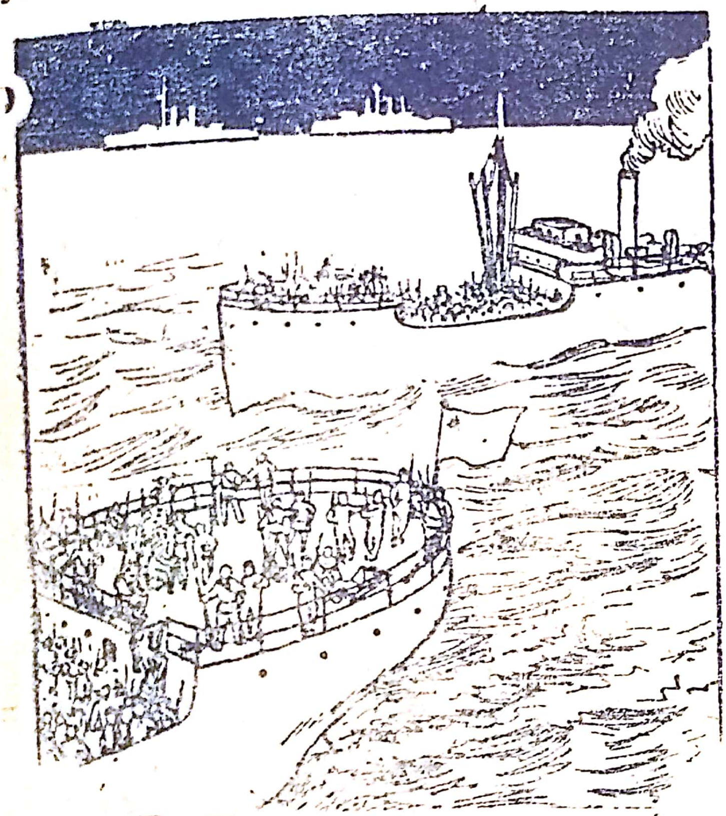

εχτρύς".

Τιν ίδια μέρα με τι διαταγί τυ Κίροφ διο βαπόρια με απόςπάζματα πίγανε να βοιθίςυν τυς ςιντρόφυς.

Μετά κάμποςες όρες τα αποςπάζματα αποβιβαζόντανε πια ςτιν αχρογιαλιά. Ι άνθροπι πιδύςαν απτι βάρκα κε ίςια απτο νερό τρέχανε ςτιν αχρογιαλιά.

Δίχος να χάσυν ύτε στιγμί τα αποσπάζματα επετέθικαν πάνο στυς άσπρυς. Τα εχτρικά απο-

σπάζματα, πυ δεν περίμεναν τιν επίθεσι, παραδίδονταν το ένα κατόπι απτ' άλο.

Γλίγορα τα αποσπάζματά-μας ενοθίκανε με το τάγμα τον ναφτόν. 'Εστιλαν στο σίντροφο Κίροφ

τιλεγράφιμα: «Τσακίσαμε τυς άσπρυς, πίραμε εχμαλότυς, κανόνια, πολιβόλα, αεροπλάνα. Το τάγμα γλίτοσε. Ι βοίθια πρόφτασε ενκέρος».

Α. ΛΑΝΤΕΡ

ΚΙΡΟΦΤΣΙ

Αφτό έγινε τιν άνιχςι τυ 1934. Ι πιονέρι τυ τάγματος ον. τυ Κίροφ τυ εργοςτάςιυ «Μεταλίςτ» έςτιλαν στο Σεργέι Μιρόνοβιτζ Κίροφ προςκλιτίριο νάρθι στις εκςετάςις-τυς.

Μετά κάμποςες μέρες στο ςκολιό πίρανε απάντιςι. Ο ςίντροφος Κίροφ έγραφε στα πεδιά:

«Λιπύμε πολί, πυ δεν έχο κερό να παρεβρεθό στιν τάκςι-ςας. Σας έφχομε θερμά να τελιόςετε επιτιχιμένα τι μάθιςι. Περιμένο απτυς πιονέρυς τυ τάγματος τυ εργοςτάςιυ «Μεταλίςτ» να περάςυνε στιν ακόλυθι τάκςι με βαθμύς «άριστα» κε «καλά».

Κε το καλοκέρι ατςαλόστε τιν ιγία-ςας στις καταςκινόςις, στις πλατίες, στιν εκςοχί, κάντε γιμναστική, διναμόστε τα μιόνια-ςας, τιν ιγία-ςας για να μαθένετε τον ερχόμενο εκπεδεφτικό χρόνο ακόμα πιο καλά.

Με κομυνιστικό χερετιζμό

Σ. Κίροφ».

...Στιν 5 τάκςι περάςανε όλι ι 37 πιονέρι.

* * *

Κι' ανεπάντεχα έγινε ι ςινάντιςι. Ο Κίροφ ίρθε στιν πεδική γιορτί, πυ ίτανε αφιερομένι στο τέλος τυ εκπεδεφτικύ χρόνυ, μέτριος στο ανάστιμα, ντιμένος με στρατιοτικί στολί, τριγιριζμένος απτα πεδιά, περπατύςε στο Νιςί τυ Ελάγιν. Ι Τόνια Κραςάβτςεβα κε ι Νίνα Μοτόρινα πίγανε ςιμά στον Κίροφ:

— Ίμαστε απτο τάγμα, πυ έχι το όνομά-ςας. Εμίς γράψαμε το γράμα...

Ο Κίροφ γέλαςε κε ρότιςε:

— Λιπόν, πος περάςανε ι εκςετάςις-ςας;

Ι Τόνια κε ι Νίνα απάντιςαν. Φέβγοντας, ο Κίροφ ιποςχέθικε:

— Φέτος τη φθινόπορο το δίχος άλο θάρθο.

...Το φθινόπορο ο Μιρόνιτζ δεν ίρθε

Στις 2 τυ Δεκέμβρι τα πεδιά στεκόντανε στιν τιμιτικί φρυρά, κε τα δάκριά-τυς κιλύςανε.

Δίχος ν'αποσπάςυν τα μάτια-τυς, κίταζαν το πρόςοπο τυ αγαπιμένυ φίλυ κε αρχιγύ. Στο φέρετρο τυ Σεργέι Μιρόνοβιτζ ι πιονέρι δόςανε τον όρκο να εχτελέςυνε όλες τις οδιγίες, να μαθένυν «άριστα», να ίνε πραγματικί πιονέρι.

...Μέςα στο μεγάλο χτίριο τυ 1 ιποδιγματικύ ςκολιύ τυ ραιόν Βαςιλιεςτρόφςκ βρίςκυμε τιν 6(2) τάκςι. Εδό μαθένυνε ι πιονέρι τυ τάγματος ον.τυ Κίροφ. Νά ι αριστύχι, ι πραγματικί πιονέρι,—ο Βάςιας Κορμίλιτςιν, ι Τόνια Κραςάβτςεβα, ι Νίνα Μοτόρινα, ι Κίρα Πίπερ, ο Λιόνιας Κυντριάφτςεφ... Σ'ένα χρόνο τα πεδιά μεγάλοςαν, διναμοςαν.

Στα στίθια πολόν πεδιόν φαντάζυν τα ςίματα: «Νέος ςκοπεφτίς τυ Βοροςςίλοφ», «Ας ίςε έτιμος για τιν εργαςία κε τιν άμινα», «ΓΣΟ».

Ι ςινκεντρόςις περνύν όμορφα κε διαςκεδαστικά. Πριν από λίγες μέρες ίρθε μυςαφίρις ο τζελιύςκιντςος: Μπελοπόλςκι κι' ο χιμικός Μπογογιαβλένςκι. Με μεγάλι προςοχί άκυαν τι διίγιςι τυ πατέρα τυ Βάςια Κορμίλιτςιν, παλιύ εργάτι τυ εργοςτάςιυ τις Βαλτικίς, για τα καταραμένα περαζμένα χρόνια. Τα πεδιά κατόρθοςαν νάχυν απςιλί πιότιτα στι μάθιςι.

Περιςέβυν κε ι νέι τεχνικί τυ τάγματος. Ο Πολικάρποφ έφτιαςε ραδιοδέχτι. Ο Βάςιας Κόζζινοφ—τιλεςκόπιο, ο Βάςιας Κορμίλιτςιν έφτιαςε τόρνο, γλίγορα όλο το τάγμα, τα πεδιά κε τα κορίτςια, θα φτιάςυν πραγματική βάρκα.

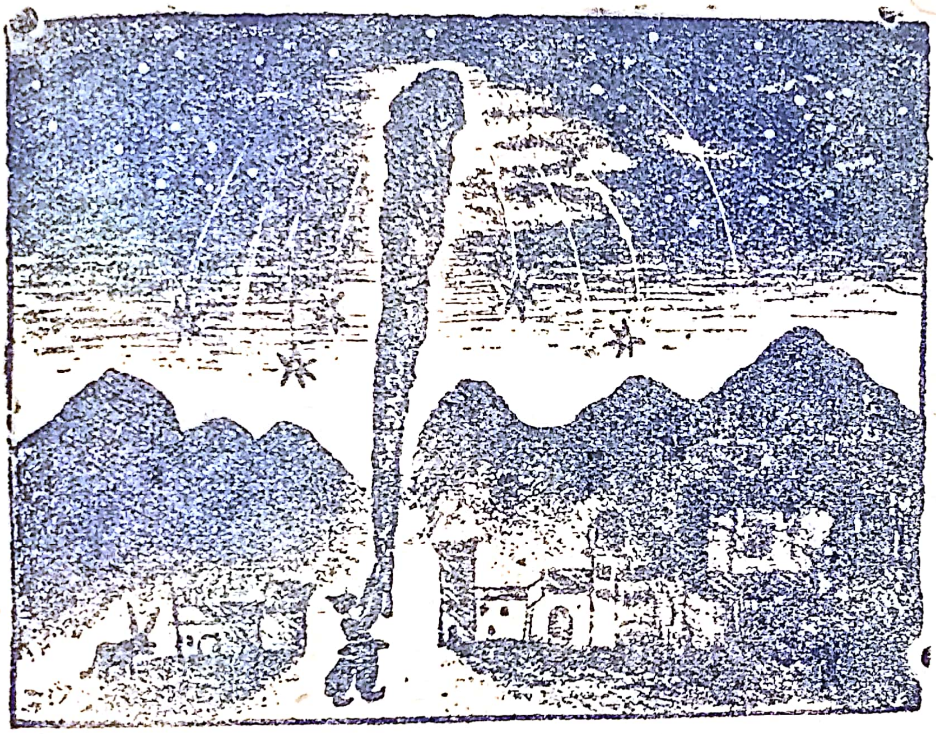
Πριν απο ένα χρόνο τα πεδιά δόςανε στο φέρετρο τον όρκο να μιάζυν τον μπολςεβίκο Κίροφ.

Αφτό τον όρκο ι πιονέρι-κίροφτςι θα τον εχτελέςυνε.

ΠΟΣ Ο ΧΟΡΙΑΤΙΣ ΒΓΙΚΕ ΠΙΟ ΕΚΣΙΠΝΟΣ ΑΠΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(ΑΡΜΕΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΙΘΙ)

Μια φορά κ' έναν κερό ζύςε στον κόζμο ένας τςάρος.

Κε διάταχςε να κιρίχςυν ς' όλοτυ το βαςίλιο:

— Αν κανένας θα βγάλι καμιά τέτια ιςτορία, πυ να τυ πο: «Ίνε πςέμα», θα τυ δόςο το μιςό-μυ βαςίλιο.

Νά έρχετε ένας βοςκός κε τυ λέι:

— Νάςε πολίχρονος, τςάρε. Ο πατέρας-μυ ίχε ένα ρόπαλο, πυ το ανέβαζε κε έφθανε ος τον υρανό. Έφθανε κι' άρχιζε ν' ανακατόνι τ' άςτρα.

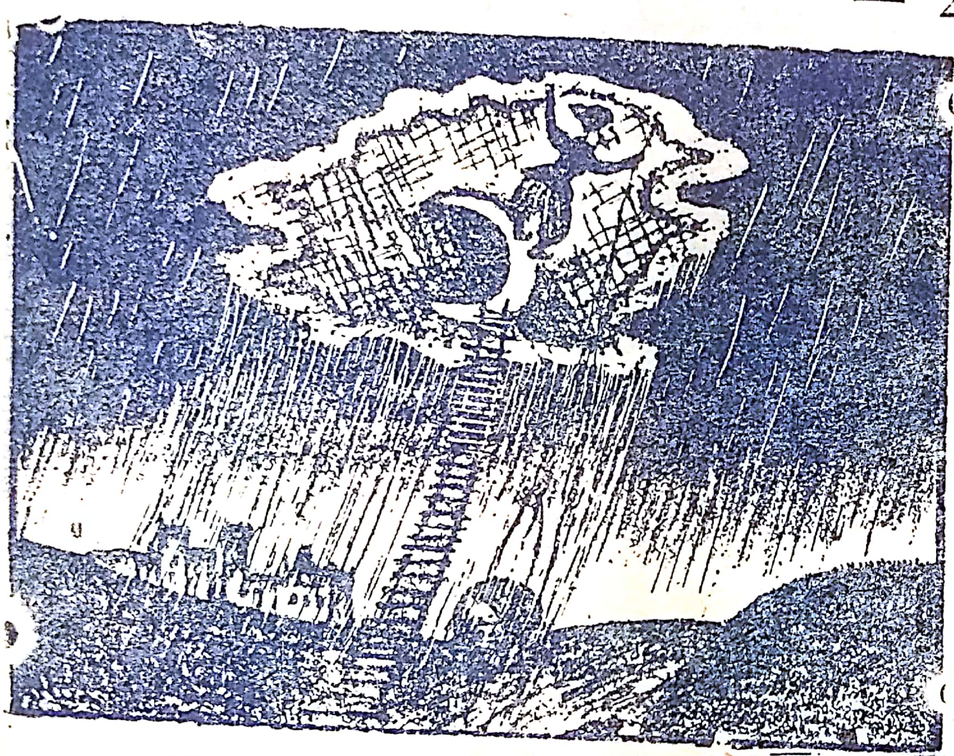
— Τιχένι, — απάντιςε ο τςάρος. — Αφτό ακόμα τί ίνε! Νά ο παπύς-μυ ίχε μια τέτια πίπα, πυ τιν άναβε ίςια απτον ίλιο.

Ο βοςκός έκςιςε το ζβέρκο-τυ κ' έφιγε.

Ίςτερα απτο βοςκό ίρθε ένας ράφτις.

Να με ςιχορέςις, τςάρε,— λέι, άργιςα λιγάκι. Ίμυνα απαςχολιμένος. Χτες έβρεκςε δινατά, ίτανε τόςο μεγάλι μπόρα, όςτε ι αςτραπί έςπαςε τον υρανό. Πίγα λιπόν να τον μπαλόςο.

— Καλί δυλιά ίνε,—ίπε ο τςάρος,—μα δεν τον μπάλοςες καλά: κε ςίμερα ακόμα πςιχάλιζε.

Ανανκάςτικε κι' ο ράφτις να φίγι δίχος τίποτα.

Νά ίρθε ένας φτοχός χοριάτις, κρατάι κάτο απτιν αμαχςάλι-τυ ένα καλάθι.

— Τί θέλις, αδερφέ;—ροτάι ο τςάρος.

— Ίρθα να μυ δόςις ένα καλάθι χριςάφι, που μυ χροςτάς.

— Συ χροςτό ένα καλάθι χριςάφι. Ίνε πςέμα! — θίμοςε ο τςάρος.

— Αφύ ίνε πςέμα, δόςε-μυ το μιςό-ςυ βαςίλιο.

— Οχι, όχι, ίνε αλίθια! — βιάςτικε να διορθόςι ο τςάρος.

—Αφύ ίνε αλίθια, δόςε-μυ ένα καλάθι χριςάφι—απάντιςε ο χοριάτις.

Μετάφραςι απ' τιν αρμενικί—

Γ. Α. ΑΓΑΣΟΦ.

Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ.

ΦΟΡΟΣ

Μπαιντάρι. Τιν πίλι περνύμε.
Ι θάλαςα μπρός-μας πλατιά.
Για κάτο με κρότο τραβύμε.
Τ' αμάκςι ςταμάτιςε πια.

Φορός!... Μυδιαζμένος πιγένο
Να φάγο. Σα λίκος πινό.
Ανίγο τιν πόρτα κε μπένο.
Πςιτό κε κραςί κινονό.

Μαςό κι' όλο γίρο κιτάζο.
Ολόχριςυς βλέπο σταβρύς.
Ριτά τυ βανκέλιυ διαβάζο.
Θιμύμε διογμένυς κερύς...

...Πανόραμα μπρός-μας απλόνι
Ι φίςι κι' ο δρόμος περνά
Απ' τιν εκλιςιά, πυ τ' αφιόνι
Απλόχερα ς' όλυς κερνά.

Στιν άκρι τυ βράχυ στιμένι.
—Ανάβυν καντίλες, κεριά.—
Να μπλέκςι στο δίχτι προζμένι
Τον κόζμο, θαρίς αραχνιά.

Με γύστο διαλέγανε μέρι,
Πυ δίνυνε πλύσια ςοδιά,
Παπάδες, χοντρί καλογέρι
Για τ' «άγια» παντύ μαγαζιά.

Ι μέλιςες φέρνανε μέλι.
Μα πιος να γεμίςι μπορί
Αχόρταγο, τρίπιο βαρέλι—
Κιλάρα παχιά κ' ιερί;..

...Χορτένο καλά. Σιλογιύμε:
Μιν ένιοςα κι' άλι φορά
Σε τέτιο λιμέρι, να πύμε,
Καμιά κςεχαζμένι χαρά;

Στι μνίμι τα χρόνια ςκαλίζο.
Σα ςπίθες πετύν ι ςτιγμές.
Τυ κάκυ, τυ κάκυ παςκίζο.
Δεν ένιοςα τέτια ποτές!..

«...Αγάπα θερμά τον πλιςίον.
Κολίμπα στον ίδρο, πιςτέ.
Τυς νόμυς ν' ακύς τον κιρίον,
Να μιν κςιμερόςι ποτέ».

«Τυς πλύςιυς, καλέ, μιν κιτάτε.
Ας έχυν χριςάφι, γιαπιά.
Εςίς με τςαρύχια θα πάτε
Γραμί στον παράδιςο πια».

«Εκίνος πυ θέλιςε νάβρι
Ανθρόπινο δίκιο στι γι,
Σε κόλαςι βρίςκετε μάβρι,
Στι ςύβλα τον πςίνυν εκί»...

Λιπόν, μας φοβέριζαν έτςι
Να μίνυμε πάντα σκιφτί,
Να τρόγυν παχί κοκορέτςι,
Κ' εμίς φαςυλάδα βραςτί.

Κε τόρα πςιτό κινονύμε
Στον ίκο τυ πρόιν θεύ
Κ' ι ςκέπςις με γέλιο κςιπνύνε,
Γοργά φτερυγίζυν στο νυ.

Παράδιςο φτιάνοντας πάμε
Ολόρθι με βίμα ταχί.
Εδό τις ζοίς πια τριγάμε
Καρπύς μιροδάτυς στι γι!

Σεβαςτύπολι—Γιάλτα, Νοέμβρις 1935.

ΣΙΜΙΟΣΙΣ. 1) Ι πίλι τυ Μπαινταριύ βρίςκετε πάνο ςε μια βυνοκορφί τις Κριμέας, ανάμεςα στι Σεβαςτύπολι κε τι Γιάλτα. Μόλις περάςι αφτί ι πίλι, αρχίζι ο κατίφορος προς τι Γιάλτα. Απ' εκί φένετε ένα μεγάλο μέρος τις νότιας κριμαικίς παραλίας.

2) Το Φορός βρίςκετε 2—3 χμ. πιο κάτο απ' τιν πίλι τυ Μπαινταριυ. Ι εκλιςία τυ Φορός ίνε τόρα εςτιατόριο.

ΜΙΘΙ ΤΥ ΕΣΟΠΥ

Ι ΛΑΓΙ

Μια φορά ι λαγί πολεμύσαν με τυς αετύς κε παρακαλέσανε τις αλεπύδες να σιμαχίσυνε μαζί-τυς.

Ι αλεπύδες τότε ίπανε:

— Μπορί κε να σας βοιθύσαμε, αν δεν κσέραμε πιι ίστε κε με πιυς πολεμάτε.

Ο ΚΑΒΥΡΑΣ Κ'Ι ΜΙΤΕΡΑ-ΤΥ

Ι μιτέρα ίπε μια μέρα στον κάβυρα:

— Γιατί, πεδί-μυ, περπατάς λοκσά, ενό πρέπι να πιγένις ίσια;

Κι' ο κάβυρας ίπε:

— Πίγενε μπροστά, μιτέρα-μυ, κε θα δοκιμάσο να περπατίσο, όπος περπατάς εσί.

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΓΑΙΔΑΡΟΣ

'Ενας αγριογάιδαρος ίδε κάποτες έναν ίμερο γάιδαρο να βρίσκετε σε ιλιοφότιστο τόπο. 'Ιρθε λιπόν σιμά-τυ κε τον μακάριζε, πυ ίνε καλοθρεμένος κε τρόγ' καλό φαγί. Μα ίστερα, όταν τον ίδε φορτομένο κε τον αγογιάτι να πιγένι από πίσο-τυ κε να τον χτιπάι με το κσίλο, ίπε:

— Δε σε μακαρίζο πια, γιατί βλέπο, ότι δεν έχις τιν εφτιχία δίχος μεγάλα κακά.

ΤΟ ΕΛΑΦΙ ΚΕ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

'Ενα ελάφι δίψασε πολί κε πίγε σε μια πιγί. 'Ιπιε κε, άμα ίδε τι σκιά-τυ μέσα στο νερό, χερότανε, βλέποντας το μέγεθος κε τιν πικιλία τον κεράτον-τυ κε δισαρεστιότανε πολί για τα πόδια-τυ, πυ ίνε λεπτά κε αδίνατα.

'Οταν σκεφτότανε ακόμα γι' αφτό, φάνικε ένα λιοντάρι κι' άρχισε να το κινιγάι. Στιν αρχί το ελάφι πίγε πολί πιο μπροστά, γιατί ο τόπος ίτανε άδεντρος. Μα ίστερα άρχισε το δάσος, τα κέρατα τυ ελαφιύ μπλεχτίκανε στα κλαδιά κ' εκί το λιοντάρι τό'πιασε.

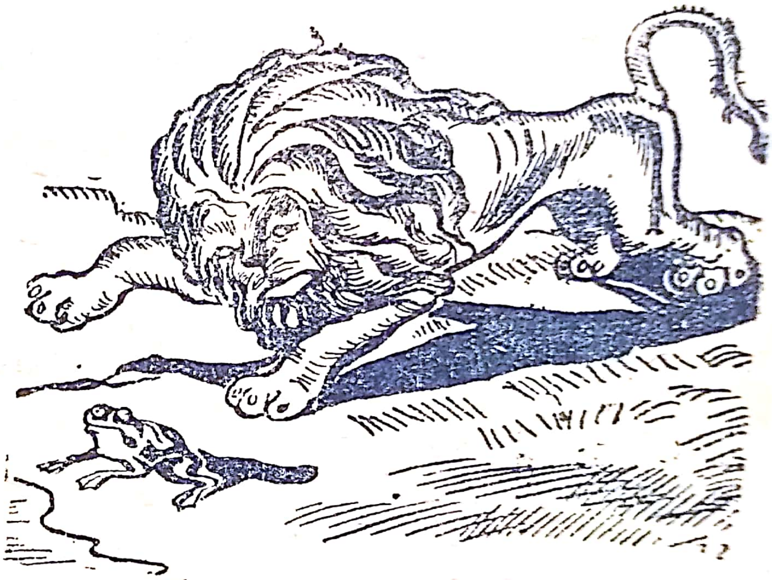
'Οταν ίτανε να το φάγι, το ελάφι ίπε μόνο-τυ:

Το καιμένο, τί έπαθα! Εκίνα πυ θαρύςα πος θα με προδόςυν, με γλίτοναν κ'εκίνα πυ τα εμπιςτεβόμυνα τόςό πολί μ'έκαναν να χαθό.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ' Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ

'Ενα λιοντάρι άκυςε κάποτες ένα βάτραχο να φονάζι δινατά κε γίριςε πίςο προς τι φονί, γιατί θαρύςε, ότι ίνε κανένα μεγάλο ζόο.

Περίμενε λιπόν λίγο κι' άμα τον ίδε να βγι όξςο απ' τι λίμνι, πίγε ςιμά-τυ κε τον τςαλαπάτιςε.

Σ. ΠΡΕΟΜΠΡΑΖΖΕΝΣΚΙ

ΤΟ ΠΙΡΑΜΑ ΤΥ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙ ΣΟΦΥ

ΚΟΜΟΔΙΑ

ΠΡΟΣΟΠΑ:

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ.
ΣΑΒΑΣ.
ΜΠΟΡΙΑΣ. — ςινταχτιότες.
ΝΙΥΡΑ

Πανο στι σκινί ίνε ένα ίτε διο θρανία.

ΝΙΥΡΑ (στα πεδιά, πυ μόλις κάθυντε ολόγιράτις). Τί να σας διιγιθό;

ΣΑΒΑΣ. Το πιο ενδιαφέρο!

ΝΙΥΡΑ. 'Οτι ίκςερα σας το διιγίθικα πια.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Κάπια περιπέτια, πυ να ίνε φοβερί.

ΣΑΒΑΣ. Κάτι φοβερό κε αστίο.

ΝΙΥΡΑ. 'Ολα μαζί να τα πις ίνε δίσκολο. Μα τί να σας διιγιθό;

(Ι Νιύρα σκέφτετε. Ο Μπόριας έσκιπσε να βάλι τα βιβλία-τυ μέσα στο θρανίο).

ΜΠΟΡΙΑΣ. Πεδιά, κιτάκστε! (Δίχνι κάτι στο μέσα μέρος τυ θρανίυ)

Τί ίνε αφτό;

ΣΑΒΑΣ. Μα πιος τόκανε αφτό;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Μεγάλι δυλιά, μια τσυνκρανιά!

Διιγίσυ-μας Νιύρα. Θιμίθικες τίποτα;

ΝΙΥΡΑ. Στάσυ! Τσυνκρανιά. Καλί τσυνκρανιά! Κάπιος χάλασε το θρανίο, ντροπιασε τιν τάκσι, κ' εσί μυ λες τσυνκρανιά!

ΣΑΒΑΣ. Κε το θρανίο δα ίνε κενύριο!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Καθαρό...

ΣΑΒΑΣ. Τί καλό θρανίο, πυ ίτανε!

ΝΙΥΡΑ. Πιος μπορύσε να το κάνι αφτό; Βολόντια, δεν κςέρις;

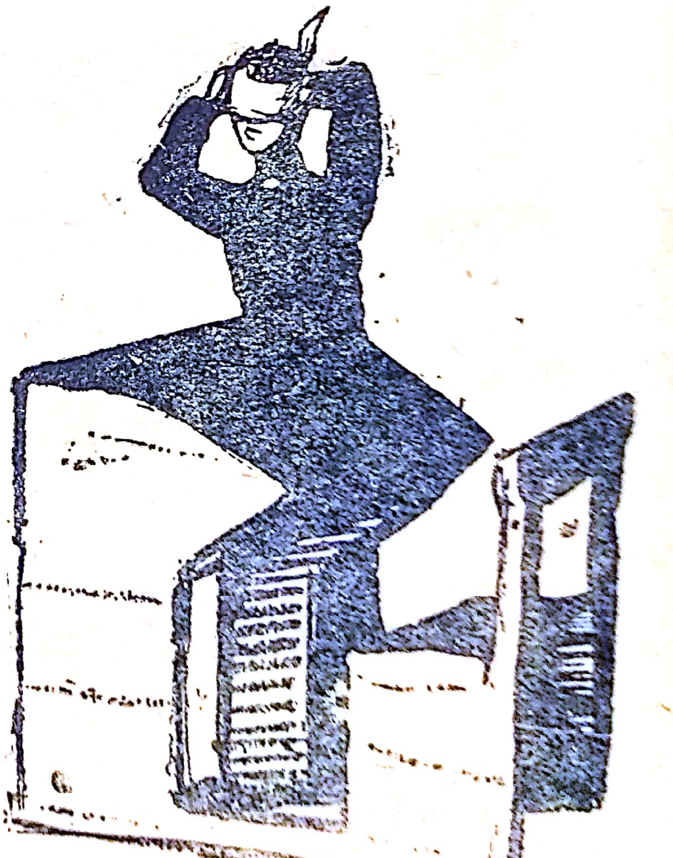
ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Από πύ μπορό να το κςέρο, Εγό δεν τόκοπσα..

ΝΙΥΡΑ. Χτες έφιγες τελεφτέος. Μπορί να το ίδες.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. 'Οχι. Ελάτε καλίτερα να μιν το πύμε σε κανένα.. Το ίδιο κάνι δε θα μάθυμε πιος φτέι.

ΣΑΒΑΣ. Μα αν θα το δύνε; Τί θα πύμε;

ΜΠΟΡΙΑΣ. Μίπος φτέυμε! Εμίς καθόμαστε.

ΝΙΥΡΑ. Δεν κάνι να σοπένυμε. Μα πιος τόκανε;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. 'Οπιο; κάθετε, εκί νυ κε τα χέρια ίνε πιο σιμά.

ΣΑΒΑΣ. Εγό;!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Τί; Εγό;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Σκεφτίτε μόνι-ςας.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Σάβα, ομολόγιςε!

ΣΑΒΑΣ. Πάνο-μυ το ρίχνις; Λιπόν εςί!

Αφτό ο Μπόριας τὄκοπςε!

ΜΠΟΡΙΑΣ. (Μαζί με το Σάβα) Τίμιο πιονέρικο λόγο δεν τὄκοπςα!

ΣΑΒΑΣ. Τίμιο πιονέρικο λόγο δεν τὄκοπςα!

ΝΙΥΡΑ. Μα πός να το μάθυμε;

ΣΑΒΑΣ. Να προςκαλέςυμε το ςκίλο τις φέρμας.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Στο ςπίτι-μυ έχο ένα μικρό ςκιλί—τον Τύζικ. Αν κε δεν ίνε από καλί ράτςα, μα το φαγί-τυ το γιρέβι πολί καλά...

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Κοροφέκςαλα! Νά, ας κιτάκςο. Το κςέρο πιος!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Πιος;

ΣΑΒΑΣ. Πές-το γλίγορα!

ΝΙΥΡΑ. Μπορί να το κςέρι.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Τί έκοπςαν εδό;

ΜΠΟΡΙΑΣ. Ένα βέλος κε μια άνκιρα.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Τόρα το καταλαβένετε;

ΝΙΥΡΑ. Τίποτα δεν καταλαβένο.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Τόρα το μαντέβο... Τὄκανε εκίνος, πυ πάντα ζογραφίζι βαπόρια κε θέλι να γίνι καπετάνιος;

ΣΑΒΑΣ. Λιπόν εγό; Νομίζις, ότι αφύ ίνε ζογραφιζμένι άνκιρα, εγό τὄκανα; Μα πιος ρίχνι πάντα βέλι στον αέρα κε θέλι να γίνι αεροπόρος; Εςί! Κε να μιν αρνιέςε! Το βέλος ίνε δικί-ςυ δυλιά.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Κε ι άνκιρα δικί-ςυ;

ΝΙΥΡΑ. Λιπόν μαζί το κόπςατε, ίτε με τι ςιρά;

ΣΑΒΑΣ. Δεν το κόπςαμε! Μίπος δεν καταλαβένυμε;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Με το ςυγιά τὄκοπςαν...

ΜΠΟΡΙΑΣ. Ο Σάβας έχι μαχέρι. Κε δεν το δίνι ςε κανένα. Αχά!

ΣΑΒΑΣ. Δεν τὄκανα! Εγό έτςι δε γράφο, γράφο δίχος να πατίςο, μα εδό κιτάκςτε τί αβλάκι ίνε!

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Μπορί να το τςυνκράνιςαν κε με το καρφί...

ΣΑΒΑΣ. Καρφιά έχι ο Μπόριας. Κίτακςε τόρα στιν τζέπι-τυ, το δίχος άλο θα βρις!

ΝΙΥΡΑ. Κςέρετε, πεδιά, έτςι τίποτα δε θα μάθυμε! Θέλο να το ομολογίςι ο ζογράφος.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Κςέρο ένα πραγματικό μέςο...

ΝΙΥΡΑ. Τότε πές-το γλίγορα!

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Θα κιτάζο στα μάτιαςας κε κίνος πυ θα ανιγοκλίςι τα μάτια-τυ ίτε θα γελάςι, εκίνος κε τὄκανε!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Λιπόν κίτακςε! (Στέκετε μπροστά στο Βολόντια).

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Ιςιχία κε προςοχί! Ένα... δίο... τρία... Ανιγόκλιςε πια... κι' ακόμα διο φορές.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Μα εςί γιατί φίςικςες;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Πιος φίςικςε; Έτςι ςυ φάνικε!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Το ίδιο κάνι, εγό δεν κατάστρεπςα το θρανίο.

ΣΑΒΑΣ. Μα πιος το κατάςτρεπςε; Εγό; Μπορό τρία χρόνια να μιν ανιγοκλίςο τα μάτια-μυ κε να μι γελάςο! (Στέκετε μπροςτά στο Βολόντια, κρατάι τα βλεφαρά-τυ, όςτε να μιν ανιγοκλίςυν).

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ Θα δύμε... Ένα...δίο... (Κάνι μια γριμάτςα). Τρία...
(Ο Σάβας ρυθυνίζι).

ΣΑΒΑΣ. Μα γιατί με κάνις να γελάςο; Έδικςες τι γλόςα-ςυ. Εγό δεν κατάςτρεπςα το θρανίο!

ΝΙΥΡΑ. Κανίς από μας δεν το κατάςτρεπςε! Πιος μπορί να πι τίποτα άλο; Όλι ςοπένυν, λιπόν αλίθια ίνε!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Μα πός θα το αποδίκςις ς' όλυς; Αμέςος κε θα μας πιςτέπςυνε! Για μας θα λένε.

ΝΙΥΡΑ. Δε θα λένε. Εγό το κςέρο.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Τί κςέρις;

ΝΙΥΡΑ. Ότι δεν το καταςτρέπςαμε. Κε θα το αποδίκςυμε. Καθίςτε κε ακύςτε, τί θα ςας πο.

('Ολι κάθοντε).

ΜΠΟΡΙΑΣ. Μορέ Νιύρα! Πάντα κάτι θα θιμιθί!

ΝΙΥΡΑ. Κςέρετε, ότι ι μιτέρα-μυ δυλέβι στο χιμικό ινςτιτύτο;

ΣΑΒΑΣ. Το κςέρυμε!

ΝΙΥΡΑ. Κε νά πριν από λίγο κερό μυ διιγίθικε, ότι εφέδραν μια ςίνθεςι, πυ δεν μπορί να ιποφέρι άλι τέτια επαφί. Καταλαβένετε;

ΜΠΟΡΙΑΣ. Μα εκςίγιςέ-το, πος γίνετε.

ΝΙΥΡΑ. Τόρα θα ςας το εκςιγίςο. Θα θιμιθό πος μυ το εκςίγιςε ι μιτέρα-μυ... Νά, για παράδιγμα, όταν κανένας καταςτρέφι το θρανίο, τότε εκίνος το δίχος άλο βάζι το χέρι-τυ πάνο ς' αφτό το μέρος,—νε!

ΣΑΒΑΣ. Το δίχος άλο!

ΝΙΥΡΑ. Τόρα, αν αλίψυμε αφτό το μέρος με ςίνθεςι κε θ' ανανκάςυμε εκίνο τον άνθροπο, πυ κατάστρεπε το θρανίο να βάλι πάλι το χέρι-τυ, τότε...

ΣΑΒΑΣ. Τότε;:

ΝΙΥΡΑ. Τότε ι ςίνθεςι θ' αφίςι πάνο στο χέρι-τυ αχνάρι! Μπορύν κι' άλι να το πιράκςυν, μα τίποτα δε θα γίνι, μα εκίνον πυ το κατάςτρεψε, αμέςος θα-τον γνορίςυμε.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Ψέματα. Δεν ιπάρχι τέτια ςίνθεςι!

ΝΙΥΡΑ. Δεν ιπάρχι; Μα αν ιπάρχι; Ι μιτέρα-μυ δε λέι ψέματα.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. 'Ιθελα να πο: εμίς δεν έχυμε.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Νά να ίχαμε τέτια ςινθεςύλα.

ΝΙΥΡΑ. Ορίςτε! Τιν έχο. Ι μιτέρα-μυ μυ έδοςε.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Δίκςε-τιν!

ΝΙΥΡΑ. Τόρα θα τι φέρο. (Φέβγι).

ΣΑΒΑΣ. Μπράβο! Κανίς δε θα πι, ότι το καταςτρέψαμε εμίς.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Αφτό δε μιάζι με τ' ανιγοκλίςιμο τον ματιόν. 'Ινε χιμία!

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Χιμία... Νά θα μάθυνε, ότι δοκιμάςαμε αφτί τι ςίνθεςι, κε κίνι ίνε κάπια μιςτικί τότε, θα μας δίκςυνε τι χιμία!

ΣΑΒΑΣ. Τίποτα δε θα μας δίκςυν.

ΝΙΥΡΑ (μπένι μ' ένα χαρτάκι) Νά, βλέπετε;

ΜΠΟΡΙΑΣ. Σαν αλέβρι. Κε τίποτα δε μιρίζι!

ΣΑΒΑΣ. Σα να ίνε κιμολία, κε μιρίζι... ςανό.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Ο ίδιος ίςε ςανός. Γιατρικό μιρίζι.

ΝΙΥΡΑ. Λιπόν, να το δοκιμάςυμε;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Μπορί, να μι χριάζετε; Επικίνδινο ίνε;

ΝΙΥΡΑ. Τί ίνε επικίνδινο; 'Οτι θα μάθυμε πιος φτέι; Εμίς δα δεν το καταςτρέψαμε. Νε; Δεν το καταςτρέψαμε;.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Ελάτε!

ΝΙΥΡΑ. Δέςτε τα μάτια-ςας.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Τα μάτια-μας; Γιατί

ΝΙΥΡΑ. Ι μάνα-μυ έτςι μυ ίπε. Μπορί να γίνι καμιά έκριξι..

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Εγό λέγο: ίνε επικίνδινο! Δε χριάζετε, πεδιά!

ΣΑΒΑΣ. Φοβάςε;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Γιατί να φοβύμε; Ελάτε

(Τα πεδιά δένυν τα μάτια-τυς. Ι Νιύρα βγάζι τι σκόνι απτο χαρτάκι κε αλίβι το θρανίο)

ΝΙΥΡΑ. Ο καθένας θα ςιμόςι στο θρανίο κε θα το χαιδέπςι με το χέρι-τυ.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Μπορό να χαιδέπςο τον εαφτό-μυ, άλο τίποτα δε βλέπο...

ΝΙΥΡΑ. Μα εγό θα ςας πάγο κοντά.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Κε ι ίδια θα κιτάζις;

ΝΙΥΡΑ. Όχι κ' εγό θα ςφαλίκςο τα μάτια-μυ. Λιπόν ςιμόςτε... (Τυς πιγένι κοντά) Τόρα δένο κε τα δικά-μυ μάτια! (Δεν τα δένι). Κε πρότι το χαιδέβο... Πιος έρχετε ίστερα;

ΣΑΒΑΣ. Εγό; Αμέςος δε θα το βρις...

ΝΙΥΡΑ. Εκί, πυ ίνε κομένο.

ΣΑΒΑΣ. Το χάιδεπςα πια!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Τόρα εγό! Μα το ίδιο κάνι δεν το κατάςτρεπςα! Πίγενε, Βολόντια.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ Αμέςος... Μα γιατί εγό; Δεν τόκοπςα...
(Κυνάι τα χέρια-τυ ςτον αέρα, μα δεν το χαιδέβι).
Νά λιπόν το χάιδεπςα!

ΝΙΥΡΑ. Λίςτε τα μάτια-ςας! Σικόςτε όλι πάνο τα χέρια-ςας! Έτςι. Λιπόν!

ΣΑΒΑΣ. Το χέρι-μυ ίνε άςπρο.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Κε το δικό-μυ. Μα εγό δεν τόκοπςα.

ΣΑΒΑΣ. Κε τις Νιύρας! Κε τα δικά-τις τα χέρια ίνε άςπρα...

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Μα τα δικά-μυ ίνε καθαρά!

ΣΑΒΑΣ. Μα τί βγένι, ότι εμίς το κόπςαμε, κ' εςί όχι;

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Ι χιμία! Δεν κάνι λάθος!

ΝΙΥΡΑ. Μα τί να κάνυμε πεδιά; Μονάχα ο Βολόντιας δε φτέι. Ελάτε αλίθια, να μιν το πύμε ςε κανένα...

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Γιατί; Γιατί να το κρατύμε μιςτικό;

ΝΙΥΡΑ. Δε θέλις να το κρατάς μιςτικό;—Καλά. Μα πρότα ακύςτε ένα μικρό παραμίθι.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Τί χριάζυντε τα παραμίθια! Εγό δεν τόκοπςα!

ΝΙΥΡΑ. Ακύςτε το παραμίθι. Μπορί αφτό να μας πι τίποτα κε για το θρανίο.

ΣΑΒΑΣ. Τίποτα δεν καταλαβένο... Λιπόν, λέγε.

ΒΟΛΟΝΤΙΑΣ. Πιό παραμίθι;

ΝΙΥΡΑ. Πολά χρόνια πριν πίγε ς' ένα ανατολίτι ςοφό ένας φτοχός κε τυ λέι: «Κρίμα, έκλεπςαν τον τελεφτέο-μυ γάιδαρο! Βοίθιςέ-με, ςοφέ, να βρο τον κλέφτι!» Σκέφτικε ο ςοφός κε δέχτικε. Διάτακςε να μαζέπςυνε όλυς κε να τυ φέρυνε έναν πετινό.

ΣΑΒΑΣ. Πετινό;

ΝΙΥΡΑ. Νε, πετινό. Ίςτερα πίγε μέςα ςε μια ςκοτινί κάμαρα κι' άλιπςε τον πετινό με καπνιά.

ΜΠΟΡΙΑΣ. Με καπνιά; Γιατί;

ΝΙΥΡΑ. Άκυςε παρακάτο. Ίςτερα προςκάλεςε όλυς κε τυς ανάνκαςε να χαιδέπςυνε τον πετινό. Ο ίδιος ςτέκετε κε μυρμυρίζι: «Άμα θα χαιδέπςι ο κλέφτις, ο πετινός θα φονάκςι...» Ο πετινός δε φόνακςε, κι' όταν ανάπςανε το φος, τα χέρια όλον ίτανε με καπνιά, μονάχα, ένας ίχε καθαρά χέρια. Εκίνος κε ίτανε ο κλέφτις!

ΣΑΒΑΣ. Καταλαβένο! Φοβίθικε, ότι ο πετινός θα φονάκςι κε δεν τον χάιδεπςε!
(ο Βολοντιας ςικόνετε απτο μέρος-τυ κε φέβγι).

ΜΠΟΡΙΑΣ. Λιπόν κε τα χέρια τυ Βολόντια ίνε καθαρά, γιατί εκίνος...

ΣΑΒΑΣ. Νιύρα, ίςε ο ανατολίτις ςοφός!

ΜΠΟΡΙΑΣ. Κι' ο Βολόντιας...

ΝΙΥΡΑ. Γι' αφτόνα θα γίνι άλι κυβέντα, κε το παραμίθι για τον ανατολίτι ςοφό τέλιοςε!

ΑΒΛΕΑ

Ε. ΡΑΣΠΕ.

Ι ΠΕΡΙΠΕΤΙΕΣ ΤΥ ΜΙΥΝΧΑΥΖΕΝ

ΤΟ ΤΙΦΛΟ ΓΥΡΥΝΙ

Νε, μυ τίχανε πολά λογιόλογιό παράκςενα περιςτατικά!

Μια φορά περνύςα από πικνό δάςος κε βλέπο: τρέχι ένα άγριο γυρυνάκι, ακόμα ολότελα μικρό, κε κατόπι-τυ—ένα μεγάλο γυρύνι.

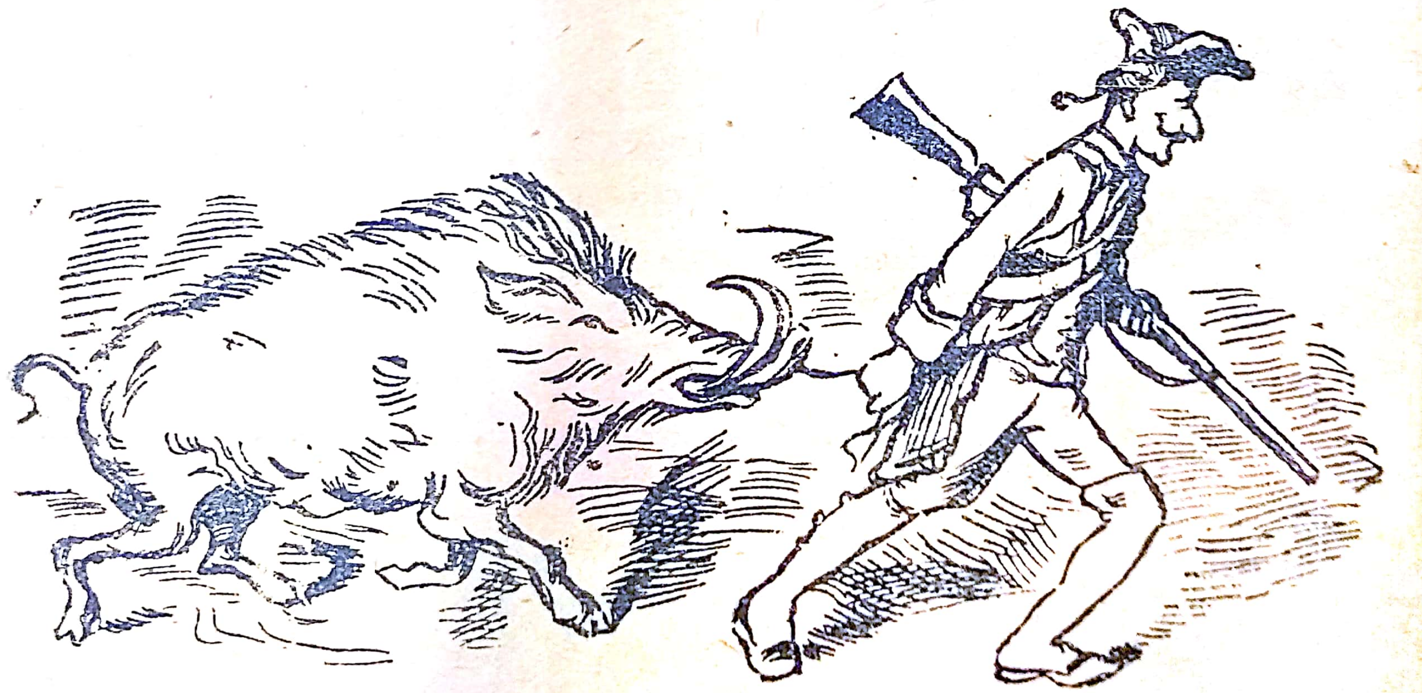
Πιροβόλιςα, μα, αλίμονο, δεν το πέτιχα.

Το βόλι-μυ πέτακςε ίςια-ίςια ανάμεςυ στο γυρυνάκι κε το γυρύνι.

Θάβμαςα: γιατί δεν τρέχι να φίγι; Μα, άμα ίρθα πιο ςιμά, κατάλαβα τι τρέχι.

Το γυρύνι ίτανε τιφλό κε δε μπορύςε να βρι το δρόμο. Μπορύςε να περπατάι στα δάςι, κρατόντας μόνο τιν υρίτςα τυ μικρύ γυρυνιύ.

Το βόλι-μυ έκοπςε τιν υρίτςα. Το γυρυνάκι έφιγε, κε το γυρύνι, άμα έμινε δίχος αφτί, δεν ίκςερε πύ να πάι. Στεκότανε, κρατόντας

Το γυρυνάκι κςεφόνιςε κε βύτιςε μέςα στο δάςος, κε το γυρύνι έμινε στον τόπο-τυ ςαν καρφομένο.

στα δόντια-τυ το κοματάκι τις υρίτςας.

Τότε μυ ίρθε μια λαμπρί ιδέα. 'Αρπακςα τιν υρίτςα κε οδίγιςα

το γυρύνι στιν κυζίνα-μυ. Το καιμένο τιφλό γυρύνι μ' ακολυθύσε, νομίζοντας, ότι τ' οδιγά, όπος κε πάντα, το γυρυνάκι!

Νε, πρέπι να επαναλάβο ακόμα μια φορά, ότι ι εφεβρετικότιτα ίνε μεγάλο πράμα!

ΠΟΣ ΕΠΙΑΣΑ Τ'ΑΓΡΙΟΓΥΡΥΝΟ

Μια άλι φορά έτιχα στο δάσος ένα αγριογύρυνο.

Ίτανε πολί πιο δίσκολο να τα βγάλο πέρα μαζί-τυ. Δεν ίχα ύτε τυφέκι.

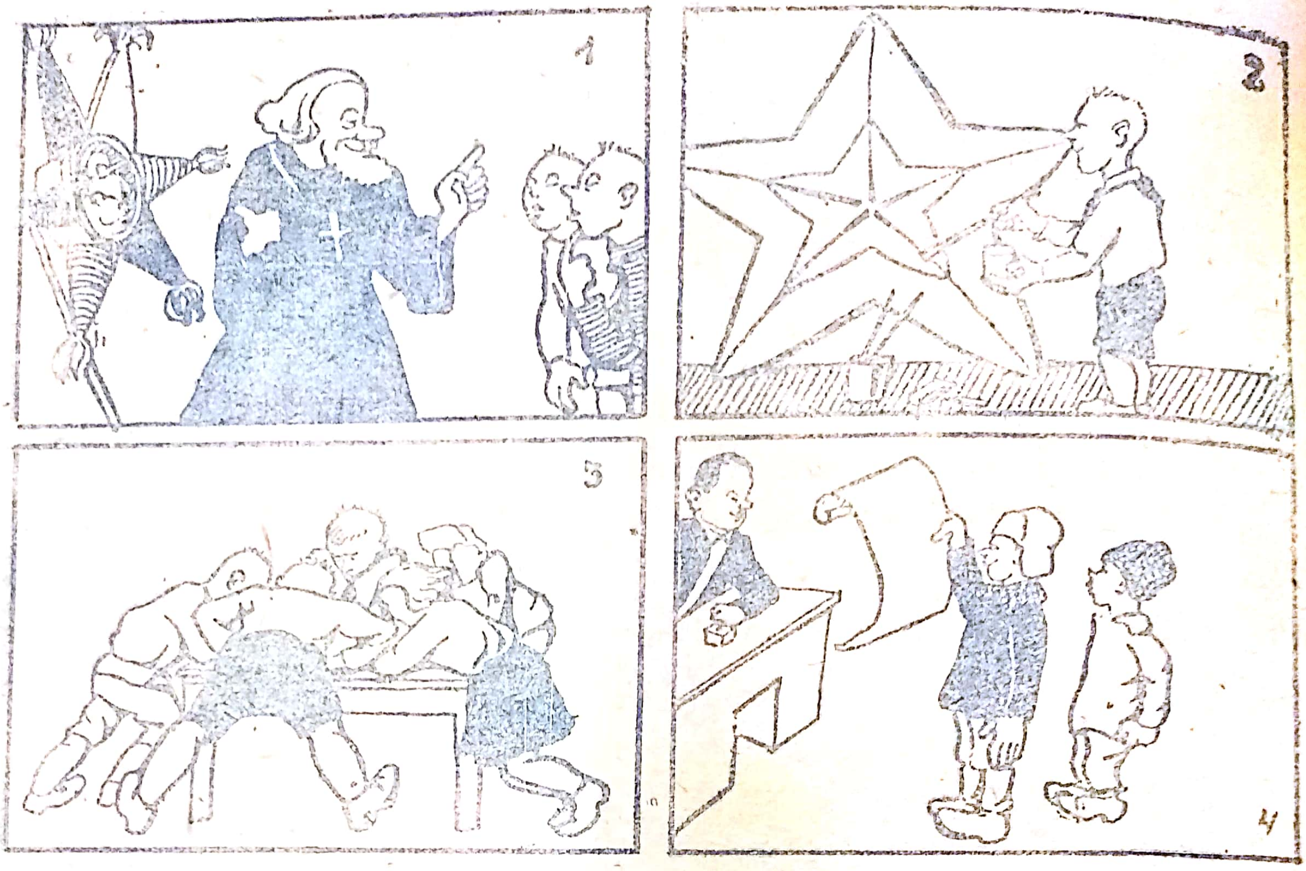
Τόβαλα στα πόδια, μα τ' αγριογύρυνο όρμισε κατόπι-μυ σα λισαζμένο κε θα με κομάτιαζε το δίχος άλο με τα δόντια-τυ, αν δεν κριβόμυνα πίσο απ' τιν πρότι βαλανιδιά, που έτιχε μπροστά-μυ.

Τ' αγριογύρυνο έπεσε με φόρα πάνω στι βαλανιδιά κε τα δόντια-τυ χόθικαν τόσο βαθιά στον κορμό τυ δέντρυ, πυ δε μπορύσε να τα βγάλι απ' εκί.

— Αχά, τιν έπαθες, πυλάκι-μυ! — ίπα, βγένοντας από πίσο απ' τι βαλανιδιά. — Περίμενε! Τόρα δε θα μυ κσεφίγις!

Κε, αφύ πίρα μια πέτρα, άρχισα να χόνο πιο βαθιά τα μιτερά δόντια για να μι μπορέσι τ' αγριογύρυνο να λεφτεροθί, κ' ίστερα το έδεσα με γερό σκινί κε, αφύ το φόρτοσα στ' αμάκσι, το πίγα πανιγιρικά στο σπίτι-μυ.

Πόσο θάβμαζαν ι άλι κινιγί! Ύτε μπορύσαν να φανταστύν, ότι μπορί κανίς να πιάσι ζοντανό ένα τέτιο άγριο θεριό, δίχος να κσοδέπσι ύτε ένα φισέκι.

Ι ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΥ ΖΟΓ. Φ. ΓΙΑΛΙ.

Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

Ο ΚΑΡΙΔΑΣ

VII

1.

Τα πεδάκια προςκαλί,
Ο παπάς παρακαλί,
Τα χριςτύγενα να βγύνε
Κε τα κάλαντα να πύνε.
Δίχνι τ' άςτρο κε μιλά,
Πονιρά χαμογελά,
Φοβερίζι, χορατέβι
Κε τα γένια-τυ χαιδέβι.

2.

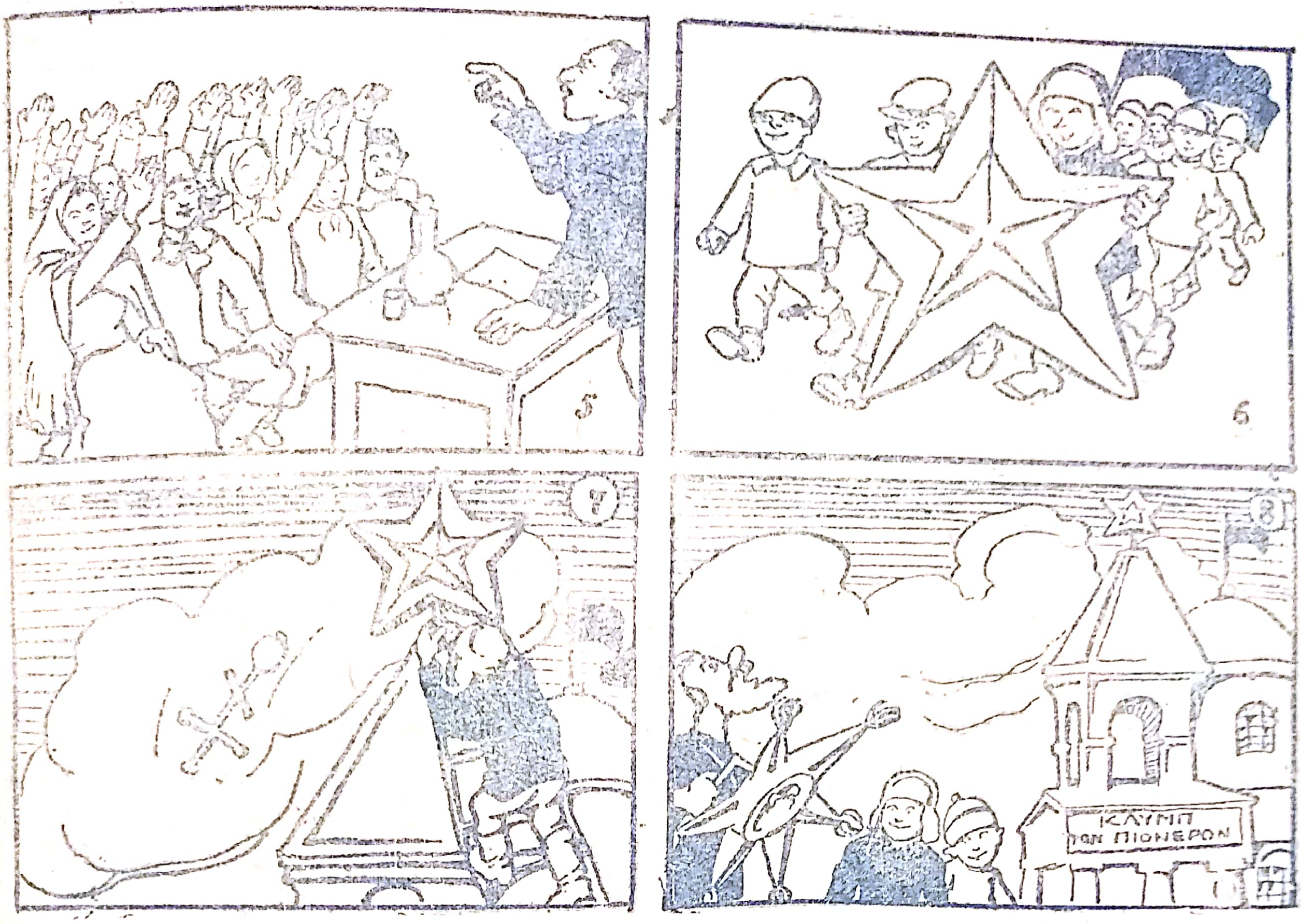
Ο Καρίδας με χαρά
Καταπιάςτικε γερά
'Αςτρο τόρα για να φτιάςι
Κε πςιλά να τ' ανεβάςι.
Πίρε κςίλο κε καρφιά.
Τόφτιαςε ςε μια βραδιά.
Κόκινο το μπογιαντίζι
Τ' άςτρο-τυ για να γιαλίζι.

3.

Ο Καρίδας τρέχι πια
Να φονάκςι τα πεδιά.
Μαζεφτίκανε, γελύνε,
Γράφυν κε κριφομιλύνε.

4.

Θέλυνε τιν εκλιςιά
Κλυμπ να κάνυν τα πεδιά.
Πίραν ςτο ςοβιέτ μαζί-τυς
Κ' έδοςαν τιν έτιςί-τυς.

5.

Λένε τότε στυς γονιύς:
— Ν' αρνιθίτε τυς Θεύς,
Τυς σταυρύς, τις παναγίες,
Τα βανκέλια, τις θρισκίες,
'Ολι νάστε γνοστικί.
Να μι μίνυν πια κυτί
Στις πσεφτιές πυ να πιστέβυν,
Για παπάδες να δυλέβυν...
Κ' ι γονιί με μια καρδιά
Στο σοβιέτ πσιφίζυν πια:
Εκλισιά να μιν τυς μίνι,
Κλυμπ για τα πεδιά να γίνι!

6.

Με τραγύδια κε χαρές,
Γέλια, θόριβο, φονές
Τ' άστρο πάνε το δικό-τυς
Τα πεδιά μες' στο χοριό-τυς.

7.

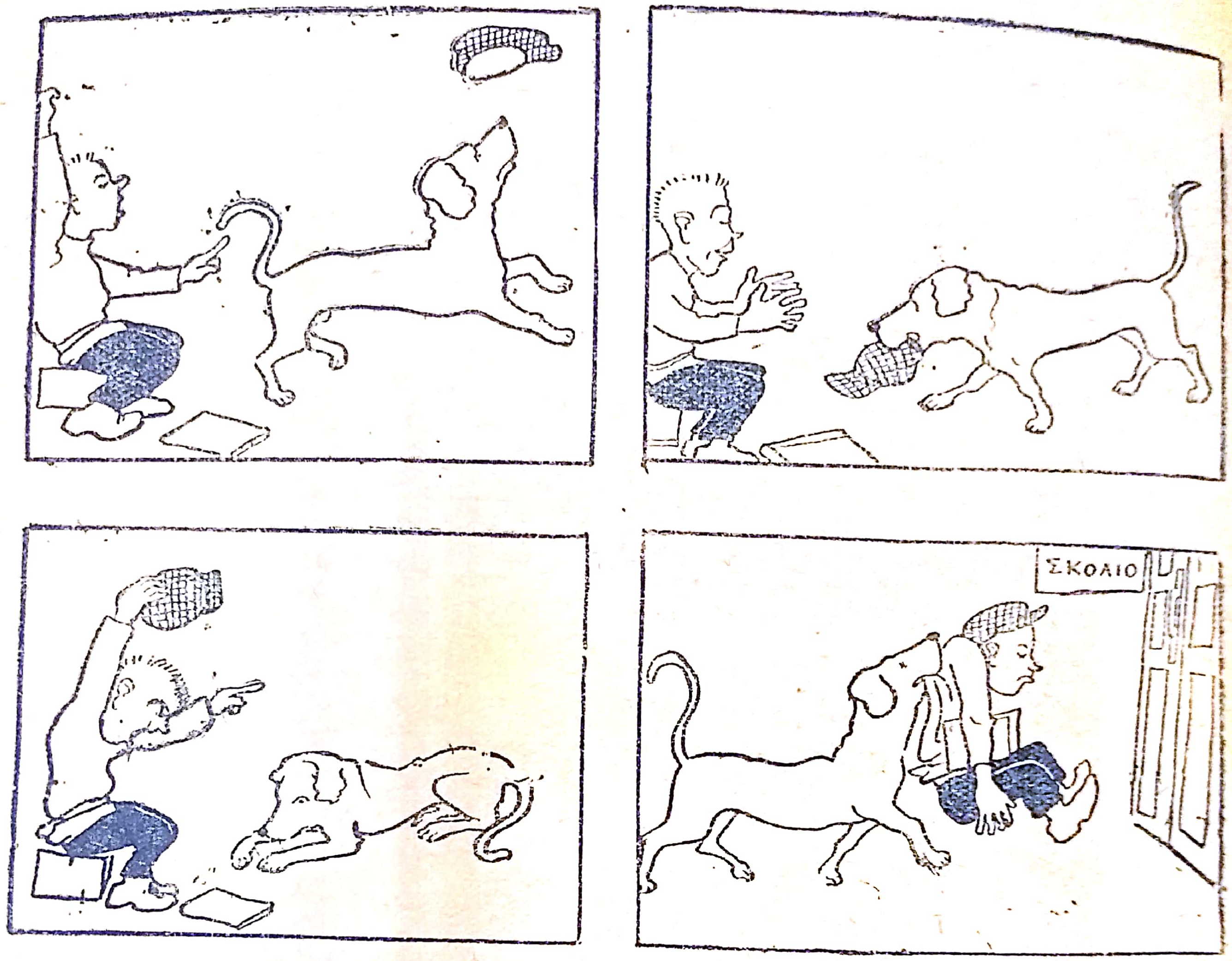
'Ολο βλέπι το χοριό
Πάνο στο καμπαναριό
Τον Καρίδα ν' ανεβένι
Κι' ο σταβρός γοργά να βγένι.
Κυτρυβάλες ο σταβρός
Κάνι πέφτοντας στραβός
Κε στον τόπο-τυ μπιγμένο—
'Ινε τ' άστρο-μας βαλμένο.

8.

Σαστιζμένος ο παπάς,
Κατεργάρις κε φαγάς
Τα τραγίσια-τυ τεντόνι
Γένια, πάνο τα σικόνι.
Βλέπι τ' άστρο στα πσιλά.
Μαζεφτίκανε πολά
Κε χαρόμενα πιγένυν
Τα πεδιά, στο κλύμπ-τυς μπένυν.
Σαν το χάχα σταματά,
Κατσυφιάρικα κιτά
Τι σιμέα πυ στολίζι,
Πια στον τρύλο κιματίζι.
Νιόθι, πάνε τα παλιά.
Φυσκομένι τιν κιλιά
Με πσεφτιές δε θα μπορέσι
Νάχι πια κε δεν τ' αρέσι.

Ο ΤΕΜΠΕΛΙΣ ΚΟΣΤΑΚΙΣ ΚΙ' Ο ΣΚΙΛΟΣ-ΤΥ

Α. Δ.

Με το ςκίλο-τυ τα βάζι.
Το καπέλο-τυ τινάζι.
Να το φέρι τον προςτάζι
Κε καθόλυ δε διαβάζι.

Το καπέλο τρέχι, πέρνι,
Στον Κοςτάκι-μας το φέρνι,
'Ολο τρέχι το ςκιλί.
Πια βαρέθικε πολί.

Το βιβλίο πεταμένο.
Το ςκιλάκι ξαπλομένο.
Να διαβάςι να χαρί.
Το καιμένο δε μπορί.

Αναπάφτικε λιγάκι.
Με τα δόντια τον Κοςτάκι
Τον αρπάζι,—ένα, διό,—
Τον πιγένι ςτο ςχολιό.

ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Α.

Αποχτό—приобретать.
Αναθέτο—поручать.
Αφέντις, ο—хозяин.
Ανεπάντεχα—неожиданно.
Αντίο—прощай.
Αςτιφίλακας, ο—городовой.
Αμόδικος—песчаный.
Αφιόνι, το—дурман.
Αποχερετίζο—прощаться.
Αςινίθιςτος—необыкновенный.
Απανχέλο—декламировать.
Απαςχολιμένος—занятый.
Αποβιβαζόντανε—слезали.
Αραχνιά, ι—паутина.
Αετός, ο—орел.
'Ανκιρα, ι—якорь.
Αλίμονο—увы.

Β.

Βία, ι—насилие.
Βέλος, το—стрела.
Βαςίλιο, το—царство.
Βάτραχος, ο—лягушка.
Βάρκα, ι—лодка.
Βαλανιδιά, ι—дуб.

Γ.

Γελέκι, το—жилет.
Γέφιρα, ι—мост.
Γόςτο, το—вкус.
Γαντζόθικε—зацепился.

Δ.

Δαδλί, το—факел.
Διαβάτις, ο—прохожий.
Διατάζο—приказывать.
Διμιρία, ι—взвод.
Διογμένος—изгнанный.

Ε.

'Εμπιο, το—гной.
Επίτιμος—почетный.
Επιςτρέφο—возвращаться.
Εκςόριςι, ι—ссылка.
'Εφιβος, ο—подросток.
Εκςάρτιμα, το—деталь (машины).
Επιςκεβί, ι—ремонт.
Ενδεχόμενο, το—случай.
Επίμονος—настойчивый.
'Ερiμος, ι—пустыня.
Επιςκέπτις, ο—посетитель.
Επετέθικαν—напали.
Εχμάλοτος, ο—пленник.
Ενχέρος—во-время.
'Εκςιπνος—умный.
Εςτιατòριο, το—ресторан.
Ελάφι, το—олень.
Ενδιαφέρον—интересный.
Επαναλαβένο—повторять.
Εφεβρετικότιτα, ι—находчивость.

Ζ.

Ζβέρκος, ο—затылок.

Θ.

Θάλαμος, ο—камера.
Θοριχτό, το—броненосец.
Θεατίς, ο—зритель.
Θόριβος, ο—шум.

Ι.

'Ιχιμα, το—здание.
'Ιδιςι, ι—весть.
Ιδιοχτίτις, ο—владелец.
Ιπόγιο, το—подвал.
Ιθοπιός, ο—артист
Ιποςχέθικε—обещал.
Ιποφέρο—терпеть.

Κ.

Κςακυζμένος—знатный.
Κροτάλιζμα, το—бренчание.
Κοζίνα, ι—кухня.
Καταδικαζμένος—приговоренный.

Κιλίβαντας, ο—пушечный лафет.
Κξεγελό—обманывать.
Κατάστρομα, το—палуба.
Κακύργος, ο—злодей.
Κοκορέτςι, το—вид кушания из бранины.
Κάβυρας, ο—рак.
Κινιγός, ο—охотник.
Κυτός—глупый.
Κυτροβάλα, ι—кувыркание.
Καμπαναριό, το—колокольня.
Κατεργάρις, ο—плут, мошенник.
Κατςυφιάρικος—мрачный.
Κοροφέκςαλα, τα—ерунда.
Κατάργιςι, ι—отмена.

Λ.

Λεπτός—тонкий.
Λιςτρικός—грабительский.
Λιπιτερός—грустный
Λόχος, ο—рота.
Λιμέρι, το—пристанище.
Λοκςά—криво.

Μ.

Μυδιαζμένος—онемевший.
Μίςος, το—ненависть.
Μιςτικός—секретный.
Μανδίας, ο—шинель.
Μονομιάς—сразу.
Μακαρίζο—ублажать.
Μέγεθος, το—величина.
Μιτερός—острый.
Με λαρινκιζμός—заливисто.

Ν.

Νκρίζος—серый.

Ο.

'Ορκος, ο—клятва.
Οχιά, ι—гадюка.
Ορφανοτροφίο, το—приют для сирот.
Οβίδα, ι—снаряд.
Οριχτό το—минерал.
Ομαδικά—группой.
Οδός, ι—улица.
Οχοδέρκια, ι—зоркость.
Ομολογό—признавать.
Οδιγό—вести.

Π.

Πλιςίον, ο—ближний.
Περικίκλοςαν—окружили.
Παράκςενος—странный.
Ψιθιριςτά—шопотом.
Πιροζβέςτις, ο—пожарник.
Προκίρικςι, ι—прокламация.
Πορία, ι—ход.
Περιοχί, ι—область.
Προδότις, ο—предатель.
Πίπα, ι—трубка.
Παράδιςος, ο—рай.
Παραλία, ι—берег.
Πικιλία, ι—разнообразие
Προςκλιτίριο, το—приглашение.
Περιπέτια, ι—приключение.
Περιςτατικό, το—случай.
Πανιγιρικά—торжественно.
Πιροβολαρχία, ι—батарея.

Ρ.

Ρόπαλο, το—дубина.

Σ.

Σιμορία, ι—банда.
Στόλος, ο—флот.
Σλέπι, το—баржа.
Σινεργίο, το—цех.
Σιναγερμός, ο—тревога.
Σοφός—мудрый.
Σιςπιρόνο—сплотить.
Συςυνίζο—шипеть.
Στενόχορα—тесно.
Σύβλα, ι—вертел.
Σίνθεςι, ι—состав.
Σαςτιζμένος—изумленный.

Τ.

Τύλι, το—креп.
Τριαντάφιλο, το—роза.
Τί τρέχι—что случилось.

Φ.

Φράζο—огораживать.
Φρυρά, ι—караул, стража.
Φόδρα, ι—подкладка.
Φέρετρο, το—гроб.
Φαγάς, ο—обжора.

Χ.

Χίτις, ο—литейщик.
Χριςάφι, το—золото.
Χάχας, ο—зевака.

ΔΙΛΟΣΙ

Επιδί ι αποςτολί τυ περιοδικύ-μας δεν ίταν ος τόρα κανονικί κε πολί ςιντρομιτές δεν έπερναν τον «Πιονέρο», γι' αφτό ι ςίνταξι απεφάςιςε να στέλνι το περιοδικο «Πιονέρος» μόνι-τις στυς ςιντρομιτές-μας.

Όςι δε θα πέρνυν τον «Πιονέρο» πρέπι να απεφθίνοντε άμεςα στι ςίνταξι.

Τις ςιντρομές πρέπι να τις στέλνετε μέςον τυ ταχιδρομίυ στι διέφθινςι τυ περιοδικύ:

ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ, АПАТОВА, 24

Ι ςιντρομί στον «Πιονέρο» κοςτίζι:

ΓΙΑ 3 ΜΙΝΕΣ	90 кап.
„ 6 „	1руб. 80 кап.
„ 1 ΧΡΟΝΟ	3руб. 60 кап.

ΠΕΔΙΑ!

Γραφτίτε όλι-ςας ςιντρομιτές στον «Πιονέρο». Ίνε το μόνο περιοδικό-ςας.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα 24. Τιλέφονο 3-17.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΠΕΦΘΙΝΟ ΣΙΝΤΑΧΤΙ: **Γ. ΛΕΟΝΙΔΑΣ**

Стат. форм. 186x264 2 печ. лист. — в листе 69.120. знак. Тираж 2000.

[illegible] Зак. №6030